

იგორ ბაუერსიმა

Norway.Today

დღეს ნორვეგიაში

იგორ ბაუერსიმა

დაიბადა 1964 წელს პრალაში და გაიზარდა შვეიცარიაში.

1989 წლიდან ის თავისუფალი არქიტექტორი, მუსიკოსი, თეატრის მხატვარი,

თეატრისა და კინოს რეჟისორია.

1993 წელს მან ციურიხში მეგობრებთან ერთად დააარსა თავისუფალი თეატრალური ჯგუფი OFF OFF Bühne.

2001 წელს მისი პიესა *norway.today* მიულჰაიმის თეატრალურ დღეებზე იყო მინვეული და საუკეთესო ახალგაზრდა ავტორად დასახელდა.

პიესა მსოფლიოს მასშტაბით 100 თეატრში დაიდგა და 16-ზე მეტ ენაზეა თარგმნილი.

იგორ ბაუერსიმა გერმანიაში, ავსტრიაში და შვეიცარიაში მოღვაწეობს.

ის ციურიხში ცხოვრობს.

Wouldn't it be nice if we were older
Then we wouldn't have to wait so long
And wouldn't it be nice to live together
In the kind of world where we belong
You know its gonna make it that much better
When we can say goodnight and stay together
Wouldn't it be nice if we could wake up
In the morning when the day is new
And after having spent the day together
Hold each other close the whole night through
Happy times together we've been spending
I wish that every kiss was neverending
Wouldn't it be nice
Maybe if we think and wish and hope and pray
it might come true
Baby then there wouldn't be a single thing we couldn't do
We could be married
And then we'd be happy
Wouldn't it be nice
You know it seems the more we talk about it
It only makes it worse to live without it
But let's talk about it
Wouldn't it be nice
Good night my baby
Sleep tight my baby

Wouldn't it be nice
Brian Wilson/Tony Asher

ჰაერში ოდნავ გაისმის NURSE WITH WOUND-ის "see you in another world". სიჩუმეა. ყრუ შიშინი.

შემოდის იული. ტანზე აცვია მაისური წარწერით
julie@home.shirt

იული: გამარჯობა, მე იული ვარ. ეს ჩემი პირველი სიტყვებია ამ ინტერნეტ-ფორუმზე, ამიტომ ბოდიშს ვიხდი, თუ ჩემი შეტყობინება უადგილო აღმოჩნდა. საქმე იმაშია, რომ ჩემი შეტყობინება იმ ხალხისთვისაა განკუთვნილი, ვისაც თავის მოკელა განუზრახავს, ასე რომ, ვინც ცხოვრების დატოვებას არ აპირებს, გთხოვთ, ყურადღებას ნუღარ მომაქცევთ და იქნებ სულაც ცოტა ხნით დატოვოთ ეს ფორუმი.

--

იული: მე მალე თავს მოვიკლავ. ეს უეცარი გადამწყვეტილება არ არის, დიდი ხანია ამაზე ვფიქრობ და გადამწყვეტილება მიღებული მაქვს. მართალია, ზოგისთვის შეიძლება ცოტა უცნაურად ჟღერდეს, მაგრამ მინდა, ვინმესთან ერთად გავაკეთო ეს. ამიტომ ვსვამ კითხვას: გსურთ ვინმეს ჩემთან ერთად სიკვდილი? აუცილებელი არ არის, ახლავე გამცეთ პასუხი. სავსებით გასაგებია ჩემთვის, თუკი არავის უნდა საჯაროდ აღიაროს, რომ ყელში ამოუვიდა ყველაფერი. იქნებ სულაც თქვენი ცხოვრების ამჟამინდელი თანამგზავრი გყავთ გვერდით, მას კი არაფერი აქვს საინინააღმდეგო, კიდევ ცოტა ხანს აჩანავოს დედაძინის რესურსები და ელოდოს, სანამ კიბო ან რამე სხვა უბედურება არ გააქრობს დედაძინიდან. მაგრამ, არ მინდა ცუდი განწყობა შემოვიტანო. Smile. იმის თქმა მინდა, რომ როგორც წესი ნასვლის მსურველს დანარჩენებთან ბევრი რამ აკავშირებს ხოლმე. ბევრნი არ არიან ისეთები, ვინც სიცოცხლის უმაღლესი აქტის არსს აცნობიერებენ, ანუ იმას, თუ რას ნიშნავს "ამ ქვეყნიდან თავის გარიდება", ადამიანის ღირსებისათვის. როგორც წესი, მანამ

გინდა იცოცხლო, სანამ მიხვდები, რომ ყველა ნაჲიდა, და სულ მარტო დარჩი, და საერთოდაც ყოველთვის მარტო იყავი. ერთ-ერთი ჩვენგანი, ცხადია, ყველა დანარჩენზე მეტხანს იცოცხლებს და ეს სიკვდილზე უფრო ნაღდია, მაგრამ მე აქ განხეთქილების დათვისვა არ მინდა. პირიქით, ნორმას ხომ ისინი წარმოადგენენ, ვინც ყველაფერს ჯერ კიდევ სერიოზულად აღიქვამს. ანუ, ადამიანთა უმეტესობა ხომ რალაც შინაარსებით აღსავსე, სიცოცხლისმოყვარე იდეა-ფიქსებით არის შეპყრობილი: ემოციური კავშირებით, პასუხისმგებლობის გრძნობით, ასე არ არის? წარმატების წყურვილით, გამრავლებისკენ სწრაფვით, სიამოვნების მიღების ჟინით და სხვა რეაქციული მოთხოვნილებებით. თუმცა თქვენ ყველანი აქ იმიტომ ხართ, რომ ცხოვრების დატოვება გინდათ, ადრე თუ გვიან. თუ ეს ხუმრობა არ იყო, მაშინ ჩვენიანებში ვართ, არა? ხო, კი. ასე რომ...

--

იული:

ხო. მოკლედ, ყველა სერიოზულ წინადადებას სიამოვნებით მივიღებ. რა თქმა უნდა, შეგიძლიათ მეილიც გამომიგზავნოთ და ისე მოვაგვარებთ ამ ყველაფერს. Smile.

--

იული:

ხალხო, შეიძლება უკვე შენიშნეთ კიდევ, ადამიანებს შორის არ არის. ჩემი ადგილი, ცხოვრებამოზეზრებულებს შორისაც კი. სამწუხარო ჭეშმარიტებაა, მაგრამ ასეა. საზოგადოებაში თავს კარგად ვერ ვგრძნობ, და ეს სხვების ბრალი იმდენად არაა, რამდენადაც იმის, რომ მე თვითონ ვერ წარმოვაჩენ თავს ისე როგორც მინდა. რალაც როლის თამაშის აუცილებლობა და ჩემი შინაგანი ანტიპათია ამის მიმართ ნებისმიერ საზოგადოებას აუტანელს ხდის ჩემთვის; მხოლოდ ჩემს თავთან მარტო დარჩენილს შემიძლია ვიგრძნო თავი ბედნიერად, რადგან მხოლოდ ასე შემიძლია ვიყო აბსოლუტურად ნამდვილი.

ადამიანებს შორის ეს არავის შეუძლია და არც არავინ არის..

--

იული: ასე რომ, ცუდად ნუ გამოგებთ – ახლა ისე მოვიქცევი თითქოს თქვენ აქ არ ხართ.

*შემოდის აუგუსტი. ტანზე აცვია მაისური წარწერით
august@home.shirt*

ავგუსტი: მოკლედ, თუ არავის არაფრის თქმა არ გინდათ, მაშინ მე ვიტყვი რამეს. თორემ.. მაშ ასე, ავგუსტი მქვია და.. ოღონდ ნუ მკითხავთ, რატომ არ ვიცი, აქ მე არაფერ შუაში ვარ.

--

ავგუსტი: .. საერთოდ, ვერასოდეს ვახერხებდი იმის წარმოდგენას, რომ ცხოვრებასთან რამე მქონოდა საერთო. აი, ზოგადად. არ ვიცი, სხვებსაც იგივე ანუხებთ თუ არა, მაგრამ მათი უმეტესობა, ვინც ცხოვრებაში გვხვდება, ისეთი შერეკილია, ისეთი... სასაცილო კი არა, უბრალოდ შერეკილი. მაგალითად, არის ხოლმე წუთები, როცა მარტო ვარ, ჩემთვის მივრბივარ და ჩემი სუნთქვა და ნაბიჯები მესმის, სისხლი მაგრად მიფეთქავს ყურებში, მაგრამ ყოველთვის ხომ არ მივრბივარ. სამწუხაროდ, არ გამოდის მუდმივად სირბილი. მიზანი ის არის, თითქმის არ იყო, ანუ არსად იყო. ყველგან არყოფნა – ეს არის მიზანი. აი, ეს ნიშნავს - იყო ცოცხალი.. ასე, თითქმის რომ არ ხარ, კიდევ შეიძლება, ცოტა ხანი გაუძლო ცხოვრებას. როცა სადღაც იქვე ხარ, მაგრამ არა შუაგულ ცხოვრებაში. თორემ, როცა ვიღაც მთლიანად არის “გადაშვებული ცხოვრების მორევში”, თავს დაედებ, ყალბ დეგენერატთან გვაქვს საქმე.

--

ავგუსტი: მაგრამ, საქმე ისაა, რომ ძირითადად ყველაფერი მიჩუმებულია, მეც ჩუმად ვარ და ჩამიჩუმი არ ისმის.

--

ავგუსტი: მხოლოდ რაღაც გაურკვეველი ხმაური. არ ვიცი, სხვებსაც ასე ემართებათ თუ არა, როგორც ვთქვი. აზრზე არ ვარ. შეიძლება ავად ვარ, მაგრამ ამის მოსმენა ხომ საერთოდ არ შემიძლია – “შვილო, შენ ავად ხარ”. იმის თქმა მინდა, რომ ვიღაც დაცენტრილი ტიპი გამოგეცხადება და იდიოტური ღიმილით გეუბნება: “უნდა გამოჯანმრთელდეთ, აი ნახავთ მერე..”, იქ უკვე ცუდად ვხდები. ვინ არის ეს საოცრად შერევილი ხალხი, რომლებიც გიცხადებენ: “რაზეც შენ ფიქრობ, რომ ასეა, ასე არ არის. ყველაფერი ისეა, როგორც ჩვენ ვფიქრობთ, რომ არის.” გესმით, ალბათ, რასაც ვგულისხმობ. რასაც მე ვფიქრობ, რომ ასეა, ასე რომ არ არის, ეს მე თვითონაც ვიცი, მაგრამ საიდან იცის ვიღაცამ, რომ როგორც ის ფიქრობს, ისეა. ეს ყველაფერი ხომ უზარმაზარი ტყუილია, ყველაფერი თვალთმაქცობაა. ყველა თავს აჩვენებს, ვითომ რაღაცას წარმოადგენს და სინამდვილეში კი არავინაც არ არის. ამის მერე საიდან უნდა იცოდეს ვინმემ, რა როგორ არის. არაფერიც არ არის. ყველაზე ნამდვილი განცდა, რაც კი შეიძლება გამიჩნდეს, არაფრის განცდაა. აი, მაგალითად, რომ ავდგე და ამ სკამით მალლა ავიდუ, აი ასე... ის მალლა ავა. კარგი, ავიდა, მაგრამ მაინც რაღაც უცნაური გაურკვეველობა დასთამაშებს ამ ყველაფერს. მე არ ვიცი, ნამდვილად ავიდა მალლა თუ მხოლოდ თავი მოგვაჩვენა ასე. და საერთოდ, ნამდვილად მართლა ნამდვილს ნიშნავს? შემდეგ ქვევით რომ ჩამოვუშვა, ის ალბათ... ხო, კი, ჩამოდის ქვევით, მაგრამ – და საქმეც სწორედ ამაშია – სავარაუდოდ, ის მარტო თავს გვაჩვენებს, თითქოს ჩამოვიდა ჩვენს დასაწყნარებლად. ყველაფერი მოჩვენებითია, ყველა ფეხის ნაბიჯზე აწყდები ამ არაფერს. ამ ფორუმზე შიგადაშიგ არის ხოლმე ვიღაცა, ვინც რამე სანინალმდეგოს იტყვის, მაგრამ უშედეგოდ. თუმცა, იუზერთა უმეტესობა აქაურობას გარედან ადევნებს თვალყურს და დროდადრო საკუთარ თავს ჩქმეტს, რომ სიცოცხლის ელემენტარული ილუზია შეიქმნას. ფეხების გაფშვკის მაინც ყველას ეშინია. ურჩევნიათ, ცოტაც მოიცადონ,

იქნებ მოხდეს რამე ნამდვილი. აქ ნამდვილი არაფერი ხდება. აი, წარმოიდგინეთ, ყველანი იულისთან ერთად რომ წავსულიყავით! სულყველანი! აი, ეს იქნებოდა ნამდვილი! ყველანი ერთმანეთს გადავუჭრიდით ვენებს.

--

ავგუსტი: თქვენც ხომ იმიტომ ხართ აქ ყველანი, რომ ყელში გაქვთ ამოსული ყველაფერი. ეს დიდი პოტენციალია, აი, ეს რაღაცის დასაწყისად გამოდგებოდა. აქ მთელ მიმდინარეობას შეიძლება ჩაეყაროს საფუძველი.

--

ავგუსტი: სწორედაც დრო იყო უკვე, რომ ვინმეს გამოემუდგინებინა თავი. მომწონს, აი, იულიმ თქვა, “წავედიო”.

იული: გმადლობთ.

ავგუსტი: ამას ტყუილად არ ვამბობ.

იული: რა თქმა უნდა.

ავგუსტი: სიცოცხლის ნიშანწყალი დაეტყო აქაურობას.

იული: გასაგებია.

--

იული: ეს ირონიულად თქვი?

ავგუსტი: რა?

იული: სიცოცხლის ნიშანწყალი.

ავგუსტი: არა, ხო. არა! ამით უბრალოდ იმის თქმა მინდოდა, რომ აც არაფერი არ ხდება.

იული: ხო, შეიძლება.

ავგუსტი: ისეთი სინყნარეა, რომ მართლა ვერ გაიგებ, ვინ არის საერსოედ შემოსული და უცებ “აბა, წავედიო”, ვილაც რომ გამოაცხადებს, ეს იმაზე მიაწინებს, რომ აქ ვილაც მიაწინც იყო.

იული: Users come, users go.

--

იული: მე ჯერ კიდევ აქ ვარ.

- ავგუსტი:** დიახ.
- იული:** და როგორც ჩანს, შენც.
- ავგუსტი:** დიახ, დიახ. ესე იგი, შენ გინდა მოკვდე, არა?
- იული:** უნდა მოვკვდე. დიახ.
- ავგუსტი:** მეც ვაპირებ.
- იული:** ხოო?
- ავგუსტი:** ხო.
- იული:** მოიცა, მალე?
- ავგუსტი:** კი.
- იული:** სერიოზულად?
- ავგუსტი:** როგორ?
- იული:** ანუ, მართლა?
- ავგუსტი:** რა მართლა?
- იული:** მართლა გინდა კავშირის განწყვეტა?
- ავგუსტი:** კავშირის?
- იული:** ცხოვრებასთან, რა.
- ავგუსტი:** კი, რა თქმა უნდა. როგორც უკვე ვამბობდი, ჩემს შემთხვევაში ბევრი არც არაფერია, რასთანაც შეიძლება კავშირი განწყვიტო.
- იული:** ხო.
- ავგუსტი:** ამ სიყალბეს დაუნანებლად მივატოვებ. თუ საჭიროა, დღეს საღამოსვე.
- იული:** ხო, მაგრამ, აქ ყოფნა ხომ არ არის ნამდვილი. აქედან წასვლაც არ იქნება ნამდვილი წასვლა.
- ავგუსტი:** კი, რა თქმა უნდა.
- იული:** ნამდვილ წასვლას ვგულისხმობ.
- ავგუსტი:** და არა ჩეტიდან გამოსვლას ან ჩაძინებას, ან რამე მსგავსს.
- იული:** ზუსტად.
- ავგუსტი:** მაგას ვაპირებ.
- იული:** შენ ავად ხარ ან რამე ეგეთი?
- ავგუსტი:** არა. ხო, არ ვიცი. ხო გეუბნები...

იული: მე არ ვარ ავად.

ავგუსტი: აჰა. ხოო. ჰმ-ჰმ.

--

იული: მომისმინე, მე აქ დიდხანს არ ვაპირებ ჩეტ-შოუს გამართვას. მერქარება, როგორც უკვე ვთქვი.

--

ავგუსტი: მითხარი, ერთი, როგორ გამოიყურები?

იული: რას ჰქვია, როგორ გამოვიყურები?

ავგუსტი: როგორ გამოიყურები, მითხარი.

იული: ნატალი ვუდივით. როგორც ნატალი ვუდი დახრჩობის წინ.

ავგუსტი: ნატალი ვუდი ვინ არის?

იული: მსახიობია. დაიხრჩო.

ავგუსტი: აა.

--

ავგუსტი: აღწერე, აბა, როგორ გამოიყურებოდა.

იული: მუქი ფერის თმები.

ავგუსტი: ეგ მომწონს.

იული: ადამიანების 90 პროცენტს მუქი ფერის თმა აქვს.

ავგუსტი: ხოო? ხო. ეგ მომწონს

იული: „ვუდი დახრჩობამდე“ არის ფსიქიური მდგომარეობა. ვუდი „უმიზეზო მეამბოხე“—ში¹ თამაშობდა. ამის გარდა არავინ არაფერი იცის, და მით უმეტეს ის, როგორ გამოიყურებოდა მაშინ, დახრჩობის წინ და თუ ეს ვინმემ იცის, ესე იგი, დახრჩობაში შეუწყვია მისთვის ხელი. მე კიდე აქ რასაც მინდა იმას განვაცხადებ. ნატალი ვუდი დაწყვეტილი ვარსკვლავია, მისი სიკვდილი კი გამოცანაა.

ავგუსტი: დარწმუნებული ვარ, კარგად გამოიყურებოდა, დახრჩობის წინ. წარმომიდგენია, რა აუტანელი ცხოვრება ექნებოდა, როგორც მსახიობს და რამე. ყველგან და ყოველთვის სრული სიყალბე. ყალბი კედლები, ყალბი იატაკები, ყალბი ადამიანები, არაფერია ნამდვილი, მუდმივად ვილაც გკარნახობს, რა გააკეთო. ვინ გაუძლებს ამას. მთქნარებისგან მოკვდები. ალბათ შვებით ამოიხუნთქა, როცა გააცნობიერა, რომ იხრჩობოდა. როგორც მსახიობი და რამე.. ანუ, იმის თქმა მინდა... არა, მართლა. არის ამაში რალაც თავისუფლების მომნიჭებელი.

იული: ხო.

ავგუსტი: დიას. მაგრამ, მაინცდამაინც დახრჩობაც არ მინდა.

იული: არა, არ არის აუცილებელი.

ავგუსტი: მისმინე, როგორ აპირებ ამის გაკეთებას?

იული: ვინმესთან ერთად.

ავგუსტი: კი, მაგრამ როგორ?

იული: აქ ვერ გეტყვი. მხოლოდ "იმ შემთხვევაში, თუ.." აქ დარწმუნებული ვარ, ვინმე კეთილისმოსურნე ადამიანები იქნებიან ჩასაფრებული, რომლებსაც არაფერი ურჩევნიათ ვილაცის ან რალაცის გადარჩენას. ერთადერთი იმის თქმა შემიძლია, რომ ეს ყველაფერი სიკვდილზე უფრო ნაღდია. უკან დასაბრუნებელი გზა არ არსებობს.

ავგუსტი: მაშინ, მე წამიყვანე.

იული: რამდენი წლის ხარ?

ავგუსტი: სულ ერთი არ არის?

იული: კი.

ავგუსტი: ხომ გეუბნები.

იული: ხოდა, რამდენი წლის ხარ?

ავგუსტი: ცხრამეტის.

იული: დაივიწყე.

ავგუსტი: რა იყო?

იული: არ ვაპირებ დამწყების ჩათრევას.

- ავგუსტი:** მე არ ვარ დამწყები.
- იული:** რა, მოგიკლავს როდისმე თავი? ანუ, გიცდია როდისმე?
- ავგუსტი:** არა. კი. რა თქმა უნდა.
- იული:** მერე?
- ავგუსტი:** მერე – ჯერ არ გამომსვლია.
- იული:** ესე იგი, დამწყები ხარ.
- ავგუსტი:** მოიცა, შენც ცოცხალი არ ხარ?
- იული:** დიახ. მე ჯერ არც მიცდია. არც ვცდი, პირდაპირ გავაკეთებ ამას. არ შემიძლია, ვითომ რომ ცდილობენ და მერე უნდათ, თავი შეგაცოდონ.
- ავგუსტი:** ერთი წუთით! მე გულწრფელი მცდელობები მქონდა. სახეზე ნაიარევიც მაქვს. საწოლიდან გადმოვვარდი, ახალდაბადებული. გადმოვხტი. ჩემი პირველი რეფლექსი ეს იყო. რაც თავი მახსოვს, თავის მოკვლაზე ვფიქრობ. სერიოზულად. მაგალითად მოტოციკლეტით მინდოდა ხიდის ჯებირს შევსკდომოდი, რომ უბედური შემთხვევის სახე ჰქონოდა და არავის დაეწყო თავის დადანაშაულება.
- იული:** მერე?
- ავგუსტი:** რა მერე?
- იული:** რითი დასრულდა ჯებირის ისტორია?
- ავგუსტი:** ეგ მხოლოდ ერთ-ერთი თეორია იყო. შესაძლო ვარიანტი. რა ვიცი. მართვის მონშობაც კი არ მაქვს.
- იული:** ეს ნაღდია.
- ავგუსტი:** ვიცი. ვგრძნობ, შენ გატყობ ამას.
- იული:** რას?
- ავგუსტი:** რომ ეს ნამდვილი იქნება.
- იული:** ნამდვილად?
- ავგუსტი:** ხო, ნამდვილად.

--

- ავგუსტი:** აქ ხარ?
- იული:** კი. გაქვს შენი სურათი?

ავგუსტი: სურათი? რა სურათი?
იული: სურათი, რა. რომლის ნახვაც შეიძლება.
ავგუსტი: კი.
იული: მაჩვენე, აბა.

--

იული: ეს შენ ხარ?
ავგუსტი: ხო.
იული: აი, ამის მეშინოდა.
ავგუსტი: რისი?
იული: რომ კარგად გამოიყურები.
ავგუსტი: როგორ?
იული: ქალებისგან განებივრებული იქნები, ალბათ.
ავგუსტი: რა სისულელეა. აბა, შენი მაჩვენე.
იული: აი.
ავგუსტი: მართლა?
იული: რა იყო?
ავგუსტი: მშვენიერია.
იული: გმადლობთ.

--

ავგუსტი: შენთან ერთად მინდა წამოვიდე.
იული: მოიცადე. ერთ კითხვას დაგისვამ. თუ სწორად მიპასუხებ, შეიძლება დავფიქრდე.
ავგუსტი: ამას ეხლა სერიოზულად ამბობ?
იული: კი მაგრამ, მე ხომ არ გიცნობ. იქნებ ავადმყოფი ხარ ვიღაცა.
ავგუსტი: ხო, smile.
იული: ასეთი ხარ?
ავგუსტი: არა. Smile.
იული: კარგი, თუ დანარჩენებსაც გინდათ, შეგიძლიათ სცადოთ გამოცნობა. მოკლედ, მზად ხარ? გონება. რა არის

გონება?

ავგუსტი: რაა?

იული: დიახ.

ავგუსტი: დიახ?

იული: ეს არის ჩემი შეკითხვა. ნუ აჩქარდები.

ავგუსტი: გონება? რა არის გონება? ცონება ავადმყოფობაა, რა ცოდნა უნდა ამას.

--

იული: სულ ეს არის?

ავგუსტი: არ ვიცი.

იული: სხვამ ხომ არ იცის ვინმემ რამე? არა? წარმოდგენა არ გვაქვს? ჰა, სალი აზრი, გონება!

ავგუსტი: ხო, არ ვიცი. ყველასთვის სხვადასხვა მნიშვნელობა აქვს. აი, მაგალითად, ჩემთვის სალი აზრია თავის მოკვლა, სხვისთვის – არა. ხომ იყო ერთი ფილოსოფოსი, მაგალითად. თავი არ მოუკლავს, მაგრამ დაადგინა, რომ თვალები იმისთვის გვაქვს, რომ ვერაფერი დავინახოთ, ხოლო ყურები კი იმისთვის, რომ ვერაფერი გავიგონოთ. რა ერქვა? მოკლედ, ის ამბობდა, რომ გონება სწორედ ამ თვალებს ეყრდნობა, რომლებიც ვერ ხედავენ, და ყურებს, რომლებსაც არაფერი ესმით. და ამიტომ, გონება ირაციონალური ცნებააო. საკმაოდ ცნობილი ფილოსოფოსია. ერთ-ერთი უდიდესთაგანი იყო. აზრზე არ ვარ....რალაც ერქვა...

იული: თუ გინდა, წამოდი ჩემთან ერთად.

იული: რა იყო?

ავგუსტი: კარგი.

იული: კარგი, ანუ მომყვები? ერთად ვაკეთებთ ამას?

ავგუსტი: ხო!

იული: არა, მართლა, მინდა ვიცოდდე.

ავგუსტი: ხო.

იული: ნამდვილად გინდა?

ავგუსტი: კი.

იული: სერიოზულად, სისულელეების გარეშე?

ავგუსტი: ხო.

იული: აბსოლუტურად სერიოზულად!

ავგუსტი: უსერიოზულესად!

იული: ახლა წესით ბედნიერი უნდა ვიყო, არა?

ავგუსტი: არ ვიცი.

იული: ხო, ახლა მგონი ბედნიერი ვარ, ამ წუთას.

იული: ერთ რამეს უნდა შემპირდე.

ავგუსტი: რას?

იული: უნდა შემპირდე, რომ არავის მოუყვები ამის შესახებ. არც შენს მშობლებს, არც მეგობრებს, არც შეყვარებულს, არავის. ჩვენ ნავალთ და არავის ვეტყვი, საით მივდივართ. არავის.

ავგუსტი: არავის.

იული: დაიფიცე! დაიფიცე, რომ არავის არაფერს ეტყვი.

ავგუსტი: რა თქმა უნდა.

იული: თქვი – ვფიცავ არაფერს ვიტყვი.

ავგუსტი: ვფიცავ არაფერს ვიტყვი.

იული: მარადიული სიცოცხლისთვის ვიყო განწირული, თუ საიდუმლო ვერ შევინახე.

ავგუსტი: მარადიული სიცოცხლისთვის ვიყო განწირული, თუ საიდუმლო ვერ შევინახე.

იული: დღეგრძელი იყოს სიკვდილი!

ავგუსტი: დღეგრძელი იყოს სიკვდილი!

იული: ამინ.

ავგუსტი: ამინ.

იული: კარავი გვჭირდება.

- ავგუსტი:** კარავი?
- იული:** და საგზალი.
- ავგუსტი:** საგზალი?
- იული:** ლუდი.
- ავგუსტი:** ბუტერბროტებს გავაკეთებ.
- იული:** თბილი ტანსაცმელიც. ღამით იქ მინუსებშია ტემპერატურა. ზუსტად არ ვიცი, ყოველ შემთხვევაში, ძალიან ცივა.
- ავგუსტი:** სად მივდივართ?
- იული:** თოვლში.
- ავგუსტი:** რომ გავიყინოთ?
- იული:** შენ მომძებნე. ჩემს საიტზე რომ შემოხვალ, ცოტა ხანი მოიცადე, ვინმე არ მოგყვებოდეს უკან. მერე შე გამოვალ და წაგიყვან. Smile! ხალხია.
- ავგუსტი:** Smile.

სცენა იცვლება. Beach Boys – ის "Wouldn't it be nice". დღეა, გადაუღებლად თოვს. სცენა უკანა პლანზე უსასრულობას ერწყმის. სამყაროს კიდე.

ორივენი მძიმე ზურგჩანთებით დატვირთულები ფერდობზე აღიან. დიდხანს დგანან და თეთრ, ბუნდოვან პანორამას გასცქერიან.

ბოლოს ბარგს თოვლში აწყობენ. ავგუსტი უფსკრულისკენ რამდენიმე ნაბიჯის გადადგმას ბედავს, ფეხი უცურდება, ეცემა და უკან ბრუნდება.

ავგუსტი: მოყინულია.

ავგუსტი: ღამაზია აქაურობა.

იული: ასე გგონია?

ავგუსტი: ხო, ეს მდინარე...

იული: ეგ ფიორდია.

ავგუსტი: რამხელაა! საიდან მოდის ამდენი წყალი?

ავგუსტი: რა?

იული: ეს ფიორდია. ზღვის წყალია, ზღვაა.

ავგუსტი: მერე რა.

ავგუსტი: რა იყო?

იული: რა?

ავგუსტი: რა მოხდა?

იული: რა უნდა იყოს?

ავგუსტი: შენ სულ ჩუმად ხარ, არაფერს ამბობ.

ავგუსტი: რალაცაშია საქმე.

იული: არა.

ავგუსტი: მე გეუბნები, რა ლამაზია მეთქი აქაურობა, შენ კიდევ არაფერს ამბობ. რალაცაშია საქმე.

იული: მოიცა რა.

ავგუსტი: მითხარი, რა ხდება.

იული: არაფერი. ა-რა-ფე-რი.

ავგუსტი: ხომ არ გეშინია?

იული: რა თქვი?

ავგუსტი: რა ვიცი. ხო შეიძლება..

ავგუსტი: საით მიდის ეს ფიორდი. სადმე მივიყვანს?

ავგუსტი: მომნონს, ლამაზია აქაურობა.

იული: არ შეგიძლია, ცოტა ხანს უბრალოდ გაჩუმდე?

ავგუსტი: რატომ?

იული: იმიტომ, რომ არაფერს ამბობ, მთელი ამ ხნის განმავლობაში.

ავგუსტი: ხომ ვთქვი – ლამაზია მეთქი აქაურობა.

იული: ეგ არაფერია. არაფერი.

ავგუსტი: აუუ! მოიცა რა.

ავგუსტი: რამდენ ხანს აპირებ ჩუმად ყოფნას?

იული: სამუდამოდ. სამუდამოდ შინდა დავდუმდე.

ავგუსტი: ახლაეუ?

იული: ახლაც.

ავგუსტი: სამუდამოდ?

იული: ხო.

ავგუსტი: მგონი, მე ძალიან მცირა საამისოდ.

ავგუსტი: ამ სიტუაციაში შეუძლებელია სამუდამოდ დადუმება. ყოველ შემთხვევაში, დიდხანს ვერ იქნები ჩუმად.

იული: რა ხუმარა ხარ ისე, კაცმა რომ თქვას.

ავგუსტი: როგორ?

იული: სკოლაში კლასის კომიკოსი იქნებოდი, არა? ხუმარა ავგუსტი.

ავგუსტი: არა.

იული: აბა, ახლა ინაზღაურებ?

ავგუსტი: რა უსიამოვნო ხარ.

იული: მართლა ავგუსტი გქვია? რა გქვია სინამდვილეში?

ავგუსტი: ავგუსტი.

იული: ეგ არ არის შენი ნამდვილი სახელი.

ავგუსტი: კი, ასე დამარქვეს, რომ დავიბადე.

იული: შენ ჩეტში დაირქვი ავგუსტი, იმიტომ რომ მე იული მქვია.

ავგუსტი: იული... საერთოდ არ მიმიქცევია ამისთვის ყურადღება. არა, მართლა არა. რა უაზრობაა. იული. ცოტა ცივი ზომ არ ხარ იულისთვის?

იული: კარგი, ხო. ყოველ შემთხვევაში, შენს სახელს არ დავიჯერებ. არასოდეს.

ავგუსტი: ეროი ეს მითხარი, მარტო რატომ არ გინდოდა ამის გაკეთება?

ავგუსტი: ტაქსში სიტყვაც არ დაგიძრავს. არც მანამდე. არ ვიცი.

იული: არ არის აუცილებელი, რომ სულ ვილაპარაკო. გესმის ეს? თუ არა?

ავგუსტი: კი, მესმის. არც მე მაქვს ყოველთვის სათქმელი. უბრალოდ, ახლა ლაპარაკის ხასიათზე ვარ. ისეთი შეგრძნება მაქვს, თითქოს რალაცაშია საქმე. რატომ არ მეუბნები, რა ხდება?

იული: რა ხდება? ჩვენ უფსკრულის პირას ვდგავართ. იქით უფსკრულია, აქეთ – უკან დარჩენილი ქვეყანა, სადაც პატარა ადამიანები ცხოვრობენ და თავისთვის რალაცეებზე ფიქრობენ. ეს შუაგულია, ეს – ნაპირი, შემდეგ ხანგრძლივი სიცარიელე მოდის, ბოლოს კი – ზღვა. ზღვაში თევზები არიან. თევზებს შიათ. აი, ეს ხდება.

ავგუსტი: თუ გინდა, შეგვიძლია, გავჩუმდეთ კიდევ. ვერაფერი შეედრება ვინმესთან ერთად დუნილს. ერთადერთი, შეიძლება, მარტო დუმილი ჯობდეს. მარტოც მოვიკლავდი თავს, შენ რომ არ გეთქვა, რომ ადამიანებს შორის არ არის შენი ადგილი, და მხოლოდ შენა თავთან მარტო დარჩენილს შეგიძლია იყო ნამდვილი. ეს მომეწონა. მეც ზუსტად ასე ვარ.

იული: ხომ არავისთვის გითქვამს, აქ რომ ვართ?

ავგუსტი: არა. რატომ მეკითხები?

იული: უბრალოდ მინდა, რომ დარწმუნებული ვიყო.

ავგუსტი: ისედაც არავინ იცის აქაურობის შესახებ. ვთქვი, რომ მეგობართან მივდივარ ორი დღით. ზეგამდე არ დამიწყებენ ძებნას. მაგრამ, არავის მოუვა აზრად, აქ მეძებოს. შენ?

იული: მე არავინ დამიწყებს ძებნას.

ავგუსტი: მე კი მგონია, რომ ვინმე აუცილებლად დაგინწყებს ძებნას.

იული: ამით ვითომ რისი თქმა გინდა?

ავგუსტი: რა და - სარკეში ჩაიხედე. რა, ტყუილს ვამბობ?. სიმართლე თუ გინდა, საერთოდ ვერ წარმომიდგენია, როგორ შეიძლება, შენ არავინ დაგინყოს ძებნა. შენნაირებს ხომ მუდმივად ეძებენ. ათასობით, ათიათასობით ადამიანი ეძებს ასეთ რაღაცას.

იული: მართლა, ეძებენ?...

ავგუსტი: აბა რა! მართლა გეუბნები, მილიონები ეძებენ რაღაც ასეთს - სევდიანს და ცოტა დაცემულს.

ავგუსტი: არ შემიძლია ქვევით ჩახედვა.

იული: მაშინ ნუ იყურები.

ავგუსტი: ასეთ ადგილებში სულ მგონია, რომ აი, ახლა გადავხტები. ყოველთვის ასე მემართებოდა. შენც?

იული: კი.

ავგუსტი: მაგრამ, ამ სიმაღლეზე ჯერ არ ვყოფილვარ.

იული: 600 მეტრია.

ავგუსტი: ინტერნეტში ვნახე - ტანსაცმლიანი ადამიანის თავისუფალი ვარდნის საშუალო სიჩქარე საათში 190-დან 205 კმ-მდეა. ესე იგი, წამში დაახლოებით 55 მეტრი გამოდის. ანუ... 600 მეტრი... ესე იგი, არქარების ფაზის ჩათვლით, ვარდნა 10 წამი უნდა გაგრძელდეს.

იული: ხო, დაახლოებით.

ავგუსტი: უკვე გამოთვლილი გაქვს, არა? რას აპირებ ამ ათი წამის განმავლობაში?

იული: ვარდნას.

ავგუსტი: კაი ერთი.

იული: და სიკვდილს.

ავგუსტი: სულ ეგ არის?

იული: ათი წამის განმავლობაში მკვდარი ვიქნები. ხო. უბრალოდ მივენდობი დინებას და აღარაფერი იარსებებს ჩემს გარშემო. არაფერი, სრულებით არაფერი აღარ გეხება ამ ქვეყანაზე. ყველაფერი ჩამოიხსენი და სადღაც დატოვე – შენი ტკივილი, შენი სიხარული, შენი სიძულვილი, შენი სიყვარული, შენი ცუდი ხასიათი, შენი ყოველდღიური პასუხისმგებლობები. ყველაფერი, უბრალოდ. საერთოდ აღარაფერი გაღელვებს. ჩვენი კონტინენტი დღეში 40 მილიონ ტონა განავალს აწარმოებს, შენ კი ეს აბსოლუტურად არ გეხება. ყველანაირი ფიქრი ზედმეტია, ნებისმიერი მოქმედება – შეუძლებელი. ყველაფერი უკან დარჩა. ვალდებულებები აღარ გაქვს, სუნთქვაც კი აღარ მოგეთხოვება. სრულებით თავისუფალი ხარ, არაფითარი საქმე არ გაქვს. აბსოლუტური, უსასრულო თავისუფლება. შენ ღმერთი ხარ, ღმერთი კი არაფერს აკეთებს. ყველაფერს აცნობიერებ ამ რამდენიმე წამის განმავლობაში, მაგრამ უკან დაბრუნება გამორიცხებულია.

იული: შემდეგ – აღარ ხარ.

ავგუსტი: კი მაგრამ, მეხსიერებას რას უშვები? ერთბაშად ყველაფერს ხომ ვერ დაივიწყებ?

იული: კი, დაივიწყებ. ყველაფერთან უნდა გაასწორო ანგარიში მანამდე, ყველაფერი უნდა დახურო.

ავგუსტი: დახურო.

იული: დიახ. მთლიანად ამ მომენტზე უნდა მოახდინო კონცენტრაცია.

ავგუსტი: ამ მომენტზე, არა?

იული: თუ, რა თქმა უნდა, არ გინდა, რომ ვერც გაიგო, ისე მოკვდე. მაგრამ, მთელი ცხოვრება ამ ერთი მომენტის მოლოდინით იცხოვრო და ბოლოს ეს მომენტი გამოტოვო – ამაზე დიდი უაზრობის წარმოდგენაც კი

მიჭირს.

ავგუსტი: მე ყოველთვის იმედი მქონდა, რომ არ გამომრჩებოდა ცხოვრების ეს მცირე მომენტი, როცა დადგებოდა.

იული: ხოდა, ეს სწორედ ის მომენტია.

ავგუსტი ათამდე ითვლის.

ავგუსტი: თავიდან მეგონა, რომ ვარდნისას მხოლოდ ერთს ვიფიქრებდი: აი, ეს არის. ეს არის. ეს არის. აი, ეს არის. ეს იქნებოდა ჩემი ბოლო ფიქრი. "აი-ეს-არის". სრულიად ცარიელი ფიქრი, რომელიც არაფერს ნიშნავს, რომელიც მთლიანად დაცლილია და რაღაცნაირად შეეფერება ამ მომენტს. მაგრამ, რომ ვუფიქრდები, ათი წამისთვის ეს არ იქნება საკმარისი და დანარცხების წინ კიდევ მოვასწრებ უცებ რაიმე უსარგებლოს და შეუსაბამოს გაფიქრებას. მაგალითად ასე: "ახლა კი ფიქრობ: "აი, ეს არის"-ო, რადგან ასე გქონდა გადანყვებილი, მამაშენმა კი ლიმონის ნაყინი გიყიდა, მაშინ, ლუნაპარკში, ოთხი წლის რომ იყავი." ბრახ.

იული: ლიმონის ნაყინი?

ავგუსტი: ეს ახლა მოვივონე.

იული: ესე იგი, არ უყიდა მამაშენს შენთვის ლიმონის ნაყინი?

ავგუსტი: კი, რა ვიცი. კი, ალბათ. იმ ათი წამის განმავლობაშიც ნამდვილად არ ვიფიქრებ - ეს არის, აი, ეს არის. არანაირად. ახლა წამის ერთ მეათასედს ლიმონის ნაყინზეც გავფლანგავ და ჩემი ცხოვრების თვით ყველაზე განუმეორებელ და ცოცხალ სიტუაციაშიც კი ვერ მოვახერხებ აზრების სრულ კონცენტრაციას. დიდი ხნით ვერაფერს ვერ აღვიქვამ სერიოზულად.

იული: თუ ვერაფერს აღვიქვამ სერიოზულად, მაშინ გამიუდმებით უნდა იცრუო.

ავგუსტი: კი. ყველა იტყუება. ყველა და ყველაფერი. ჩემი ბოლი გაფიქრებაც ყალბი მეჩვენება, რაც უფრო დიდხანს ვფიქრობ ამაზე. ასე რომ, არც არის საჭირო, რამეზე დიდი ხნით მოვახდინო კონცენტრაცია. ერთადერთი,

რაც მუდმივია და რაც სერიოზულად შემიძლია აღვიქვა, მონყენილობაა.

იული: მონყენილობას ვერ ვიტან.

ავგუსტი: არადა, სერიოზული რამეა. ის ყველგან არის. მთელი სამყარო მონყენილობისგან კვდება. ყველაფერი შენელებულია. დიჯეები, მუსიკა, მანქანები, პლანეტები, უმცირესი ნაწილაკებიც. ყველაფერი მოდუნებულია. ტოტალური chill-out-ი. სადღაც მოგკარი ყური, რომ ერთ მშვენიერ დღეს მთვარე დედამიწაზე ჩამოვარდება მიზიდულობის გამო. დედამიწა ისრუტავს მას, მთვარე კი ძალას კარგავს. მამაჩემსაც დაკარგული აქვს ძალა და დედაჩემის ორბიტაზე ტრიალებს. ყველაფერი ყველაფერს ისრუტავს. სამყარო ისრუტავს და იშლება, უფორმო მოსაწყენი, ცივი და უსიცოცხლო ხდება. Chill-out. სადღაც წავიკითხე: “სამყარო სისულელეზე დარტყმის შედეგად იშვა. მისი შექმნა საკუთარი არასრულფასოვნების გააზრების შედეგი იყო.” დამამახსოვრდა. არ ვიცი, რას ნიშნავს ეს სიტყვები სინამდვილეში, მაგრამ საქმის არსს კი ზუსტად წვდება. ათი წამი საკმაოდ დიდი დროა იმისთვის, რომ მონყენილობამ არ დაისადგუროს. შეიძლება, ამ დროს უკვე არაფერი აღარ გეხება, მაგრამ ტვინში მაინც გაგიელვებს მოგონებები რომელიღაც უაზრო საგნებისა და ამბების შესახებ და გაგახსენდება რომელიღაც გრილი ნაშუადღევი ტბაზე, მზით გამთბარი ხავსი, სუნი, რომელიც აგარაკზე იდგა, კბილი რომ გტკიოდა და ის ბავშვი, ეპილეფსიური შეტევებით, შენი ველოსიპედი სახლის სარდაფში, ეს კალატორი, რომელზეც პირველად აკოცე ვილაცას, და ხვდები, რა სულელი იყავი, მატყუარა, პატარა და საცოდავი, ვერაფერში რომ ვერ გამოიყენე ეს ყველაფერი და კიდევ სხვა უამრავი რამ და საშინელი მონყენილობა გიპყრობს. ათი წამი მთელი საუკუნეა. იმაზე ვფიქრობ, ცოტა დაბლიდან ხომ არ გადავმხტარიყავით მეთქი.

იული: შეყვარებული გყავს?

ავგუსტი: არა.

- იული:** არ მიკვირს.
- ავგუსტი:** მართლა?
- იული:** დებრესია მემართება, დიდხანს რომ გისმენ.
- ავგუსტი:** კი მაგრამ, ისედაც დებრესიული არ ხარ?
- იული:** არა.
- ავგუსტი:** არა?
- იული:** რა იყო?
- ავგუსტი:** დებრესიული არ ხარ?
- იული:** არა.
- ავგუსტი:** აბა, რა ხარ?
- იული:** ნორმალური. ბედნიერი ვარ.
- ავგუსტი:** ახლა რაღაცას თამაშობ თუ რა არის?
- იული:** არა.
- ავგუსტი:** ეგ არ მესმის.
- იული:** ბედნიერებისკენ მაქვს მიდრეკილება.
- ავგუსტი:** კი, გასაგებია, ეგ ნორმალურია.
- იული:** ხოდა, გეუბნები.
- ავგუსტი:** არა, ბედნიერებისკენ მიდრეკილების ქონა ნორმალურია. მაგრამ არა თვითმკვლევებისთვის. მათ უფრო უფსკრულები და ასეთი რაღაცეები იზიდავთ. შიშისა და ძრწოლისკენ უფრო აქვთ მიდრეკილება.
- იული:** ხო.
- ავგუსტი:** ვერ გავიგე.
- იული:** დებრესიულობას აზრი არ აქვს. სულიერი, შემაფერხებელი და მოსანყენია. აბსოლუტურად არაფრის მომტანია, საერთოდ არაფრის. თვითმკვლელთათვისაც კი. დებრესიული თვითმკვლევები ლაჩრები არიან.
- ავგუსტი:** კი მაგრამ, თავს რაღაცომ იკლავ მაშინ?
- იული:** შენ რა, დებილი ხარ საერთოდ?
- ავგუსტი:** რატომ?
- იული:** რას მბურღავ ერთი? ხომ გითხარი, ყელში მაქვს მეთქი ყველაფერი. ყელში ამომივიდა. საკმარისი იყო, მეყო,

რაც მივიღე, თავიდან აღარ დავინწყებ.

ავგუსტი: ნუ ყვირიხარ. სადმე ცხოველებს გამოაღვიძებ ზამთრის ძილიდან. დათვები ხო არ იცის აქ?

იული: კი.

ავგუსტი: ჯანდაბა..

ავგუსტი: კიდევ არ ვითქვამს, მარტო რატომ არ გინდოდა ამის გაკეთება?

იული: იმიტომ, რომ.. იმიტომ, რომ მომიგებიანობის თვალსაზრისით გამართლებული არ არის თვითმკვლელობის მარტო ჩადენა. ამას აზრი უნდა ჰქონდეს. მე მინდა, რომ ჩემი ცხოვრება ბოლომდე სწორად აღსრულდეს. მარტო ცხოვრება პათეტიურია, ისევე როგორც მარტო სიკვდილი. არ მინდა, სანყალობლად მოგვედღე სადმე კუნჭულში და თანაც, მარტო ამას აღბათ არც გავაკეთებდი, არასოდეს.

ავგუსტი: რას ნიშნავს, აზრი უნდა ჰქონდეს ამას?

იული: მინდა, აქედან რამე მივიღო. მინდა ვიცოდე, როგორია ადამიანი, რომელიც სულ ცოტა ხანში მოკვდება. ტელევიზორში კი მინახავს, ხალხს როგორ სვრეტენ, შენელებული კადრები. მაგრამ, ტელევიზია ყალბია, შენელებულ კადრებში კი იმაზე მეტს ვერ ხედავ, ვიდრე ჩვეულებრივ, ერთადერთი იმას ხედავ, რომ სინამდვილეში ვერაფერსაც ვერ ხედავ.

ავგუსტი: გინდა ნახო, ვილაცა როგორ კვდება?

იული: ხო.

ავგუსტი: ესე იგი - მე როგორ მოგვედები.

იული: ხო.

ავგუსტი: შენ სულ მთლად გაგიფრენია. არა, მართლა ვერ ხარ კარგად. მაგარი გარეკილი გაქვს.

იული: მოიცა ერთი.

ავგუსტი: ნარკოტიკებს ხომ არ იღებ?

იული: ნახევარი ევროპა გადასერე იმისთვის, რომ ჩემთან

ერთად იდგე ამ თოვლში, და შენ კარგად ხარ, არა? შენს თავს შეხედე. გგონია, შენ ნორმალური ხარ? მე ის მაინც ვიცი, რას ვაკეთებ. შენ იცი, რას აკეთებ? სად ხარ? რისთვის ხარ, სადაც ხარ?

ავგუსტი: წარმოდგენა არ მაქვს.

იული: შენ უფსკრულის პირას დგახარ. შენი ჯერ არ გიცხოვრია და ცხოვრების მეორე ბოლოში ხარ გასული, ბიჭუნი.

ავგუსტი: იქნებ აქ სულაც არ ვარ თავის მოსაკლავად, გოგონი.

იული: მე რა ვიცი, რისთვის ხარ აქ?

ავგუსტი: ხო, შენ რა იცი, მე აქ რისთვის ვარ.

იული: აუ, ახლა იდუმალებით მოცული გინდა გამოჩნდე, არა?

ავგუსტი: რას იზამ, ახლა რომ გითხრა, არ ვაპირებ ამის ვაკეთებას? იმიტომ, რომ არც ვაპირებდი არასოდეს? უბრალოდ, ცნობისმოყვარეობის გამო წამოვედი?

იული: იცი, რატომ არ არის ეგ მართალი? შიშისგან ლამის არის ჩაისვარო, იმიტომ. წუთის წინ ტაქსში ისე კანკალებდი, მე შეგონა, ყველაფერს გამოამჟღავნებდი. ტაქსის მძღოლი წარამარა ხელებზე გიყურებდა, დავინახე. შენ გეშინია.

ავგუსტი: ეს იმიტომ, რომ მციოდა. ახლაც მცივა. რაც აქ ვდგავარ შენთან ერთად და გისმენ, სულ უფრო და უფრო მცივა.

იული: გეშინია.

ავგუსტი: მე შენ არ გიცნობ. არ ვიცი, ვინ ხარ, ან რა ხარ.

იული: ეგ წამდვილად სულ ერთია. დიდად არ განვსხვავდები სხვა დანარჩენი გოგოებისგან, რომლებსაც იცნობ. შეგიძლია, შენ თვითონ შექმნა ჩემი ხატი, ისეთი, როგორიც გაგეხარდება. ცოტა კოსმეტიკაც მაქვს წამოღებული, რომ საქმე გაგიადვილდეს.

ავგუსტი: შენი ხატი შექმნა?

იული: ხო. წარმოიდგინე, რომ დედაშენი ვარ, ან რამე ეგეთი. მე რა ვიცი, რაზე ვაქვს გართულება.

ავგუსტი: მაგრა ვერ ხარ. აუ, რა მინდა აქ, რას ვაკეთებ?

- იული:** რას აკეთებ და ლაჩრობ. ჯერ ახლა ხანს მოვედით, ეს პიკნიკი არ არის. შენი თვითმფრინავით ფრენის ფული გადავიხადე და შენ კიდევ ლაჩრობ.
- ავგუსტი:** არაფერსაც არ ვლაჩრობ, გაიგე? მე შენ არ გიცნობ.
- იული:** მაგას არ აქვს მნიშვნელობა. ჩვენ ერთიდაიგივე განზრახვა გვაქვს. გვინდა, რომ აქ თავი მოვიკლათ. ეს არის მთავარი.
- ავგუსტი:** არ გენდობი. არაფერი არ მჯერა შენი. არ მესმის შენი. დეპრესიულიც კი არ ხარ, ეს ოხერი. რატომ გინდა თავის მოკვლა მე არ ვიცი. არაფერს მეუბნები.
- გულწრფელად არა, ყოველ შემთხვევაში. რამე შოუში ვართ, თუ რა არის? რატომ არ მელაპარაკები ნორმალურად? რატომ თამაშობ მუდმივად? მე ხომ არ ვთამაშობ.
- იული:** თუ ყალბი გეჩვენები, ეს იმიტომ, რომ ჩემს თავს ვაიძულებ, ვილაპარაკო, ხასიათი რომ არ გაგიფუჭდეს. სულ ეს არის.
- ავგუსტი:** ხო, ვთქვათ, რა როგორ არის. ეს მომწონს.
- იული:** იმიტომ, რომ მაიძულებ, დიდ მოსაუბრედ მოგაჩვენო თავი.
- ავგუსტი:** მოიცა, მოიცა. შენ თვითონ გინდოდა ვილაცის წამოყვანა. შენ არ გინდოდა აქ მარტო ამოსვლა. შენ გინდოდა გენახა, როგორ გამოიყურება ადამიანი სიკვდილის პირისპირ. აჰა, ბატონო. ასე გამოიყურება და ლაპარაკობს.
- იული:** ლაპარაკობს, კი. სისულელეებს.
- ავგუსტი:** ხო. ეგეც მართალია. ალბათ.
- იული:** "სიკვდილის პირისპირ". საიდან მოგაქვს ესეთი უაზრობები?
-
- იული:** ახლა რა, იბღავლებ?
- ავგუსტი:** არა.
- იული:** ტირიხარ?
- ავგუსტი:** არა.

იული: ვაიმე, ხალხო, ტირის!

ავგუსტი: რა ხალხო?

იული: გამოსაქმნა ახეთი. "ვაიმე, ხალხო, ტირის!"

ავგუსტი: მე არ გამოვიდა.

იული: აჰა, ბატონო, კიდეც რაღაცა ისწავლე ამ სიბერეში.

ავგუსტი: და რას ნიშნავს ეგ გამოთქმა?

იული: "მიკვირს, რომ ტირი".

ავგუსტი: მე არ ვტირი.

იული: არა, შენს გამოთქმას ვგულისხმობ.

ავგუსტი: ჩემს გამოთქმას?

იული: "ვაიმე, ხალხო, ტირის!"

ავგუსტი: რეებს რომავ? უბრალოდ, აქაურობა მოვითვალისწინებ. მე არ ვტირი. ამ დეგენერატულ მდინარეს ვუყურებ. წყალს და ყინულს.

იული: თან ტირი.

ავგუსტი: მერე რა? დანაშაულია?

იული: არა.

ავგუსტი: არა.

იული: მიმტკიცებდი, არ ვტირივარო.

ავგუსტი: იმიტომ რომ.. იმიტომ რომ.. ოხ, ამის დედაც.. რასაც მინდა, იმას დავამტკიცებ. აქ არავის არ უნდა ჩავაბარო ანგარიში. რასაც მინდა, იმას ვიტყვი. თუ მაინცდამაინც უნდა მოვეკვდე, მაშინ როგორც მინდა, ისე მოვიქცევი. ბოლომდე ავინყვიტავ და რასაც მინდა იმას გავაკეთებ. ბოლომდე ავინყვიტავ და ყველაფერს ვიტყვი, რაც ჯერ არასდროს არ მითქვამს, ამის დედაც...

იული: ეგ უკვე თქვი.

ავგუსტი: ძალიან სასაცილოა.

იული: მოიცა. შენ თქვი "თუ მაინცდამაინც უნდა მოვეკვდეო".

ავგუსტი: ხო. მერე?

იული: რაღაც უცნაურად ჟღერს.

ავგუსტი: ხოო?

იული: ხო. თითქოს აღარ უნდაო.

- ავგუსტი:** რა?
- იული:** სიკვდილი.
- ავგუსტი:** არაფერი აღარ მინდა.
- იული:** მოიცა ერთი წუთით. სიკვდილი უნდა გინდოდეს.
- ავგუსტი:** ჯანდაბა მაგას. აღარც მინდა ვიცოდე, რა მინდა და რა – არა. ხო, ესე იგი, მინდა.
- იული:** უბრალოდ რაღაცნაირი გრძნობა გამიჩნდა.
- ავგუსტი:** არც გრძნობა აღარ მინდა.
- იული:** ჩვენ შეთანხმება გვაქვს.
- ავგუსტი:** კი, ვიცი.
- იული:** უბრალოდ დარწმუნებული უნდა ვიყო. ჩვენ შეთანხმება გვაქვს.
- ავგუსტი:** ხო.
- იული:** რა შეთანხმება?
- ავგუსტი:** უკან დაბრუნება გამოორიცხულია.
- იული:** თუ ერთერთი გადაიფიქრებს?
- ავგუსტი:** ხო, ვიცი...
- იული:** ხოდა, აბა..
- ავგუსტი:** მე მაინც ვიტყვი და გავაკეთებ, რასაც მინდა.

ავგუსტი რაღაცას აკეთებს.

- იული:** რას აკეთებ?
- ავგუსტი:** რასაც მინდა იმას.

იული ნელა უახლოვდება კლდის პირს.

- იული:** ერთი წუთით, აქ მოდი.
- ავგუსტი:** რატომ?
- იული:** მოდი, რა.
- ავგუსტი:** რისთვის?
- იული:** ამას შეხედე.

ავგუსტი: ახლა არაფრის დანახვა არ მინდა.

იული: გეშინია?

ავგუსტი: არა.

იული: მაშინ მოდი.

ავგუსტი: მანდ არ მოვალ. მოყინულია და ფეხი ცურავს. მანდ, სადაც შენ დგახარ, ფეხი ცურავს.

იული: სიმამაცის გამოცდა იქნება.

ავგუსტი: ახლა არავითარი სიმამაცის გამოცდა არ მჭირდება.

იული: კაცო, დაბლა ვერ ვიყურები, ვინმემ თუ არ დამიჭირა, ვააა!

იული: ძალიან ღრმაა. წარმოდგენა არ მაქვს, რა მომივა, იქ რომ ჩავიხედო.

ავგუსტი: მე მეგონა, ნამყოფი იყავი აქ შენს მშობლებთან ერთად.

იული: მაშინ ჯერ პატარა ვიყავი.

ავგუსტი: მაშინ არ ჩავიხედიე ქვევით?

იული: კი, მაგრამ მაშინ მამაჩემს ვეჭირე.

ავგუსტი: მამაშენი ახლა აქ არ არის.

იული: არა, ახლა აქ არ არის.

--

იული: რას შეეები? მოდიხარ?

ავგუსტი ნელ-ნელა ბედავს წინ წასვლას და ოთხით მიხობავს იულიმდე. ისინი კიდისკენ მიცოცავენ.

ავგუსტი: ოლონდ, სისულელეები არ იყოს, კარგი?

იული: შენ კი არ უნდა ჩაიხედო. მაგრად დამიჭირე, ტერფებით.

ავგუსტი: კანტი! კანტი ერქვა.

იული: ვის?

ავგუსტი: იმ ფილოსოფოსს.

იული: რომელ ფილოსოფოსს?

ავგუსტი: თვალეზე და ყურებზე რომ თქვა, არაფრად ვარგიანო.

იული: ხელს ნუ მიშლი.

სცენა იცვლება.

ჩვენს თვალწინ კლდე არის აღმართული. მაღლა თეთრი ცა მოჩანს. ზემოთ, კლდის კიდეზე იულის თავი მოჩანს, რომელიც დაბლა იყურება.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) რა არის? რას ხედავ?

--

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) თქვი ახლა, რა არის?

--

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) როგორია?

იული: რა?

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) რასაც ხედავ.

იული: შენ თვითონ შეხედე.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) რას?

--

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) არ შეგიძლია, რომ მითხრა?

იული: არ ვიცი.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) არა? რას ხედავ?

იული: არ ვიცი, რისი გაგონება გინდა. ახალი ზელანდიის უკანალს ვხედავ. რას უნდა ვხედავდე ერთი? ვერაფერსაც ვერ ვხედავ წყეული უძირო უფსკრულის გარდა.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) სულ ქვევით? იქ რა არის?

იული: ქვევით სიბნელეა. რაღაცა იქნება, არ ვიცი. ალბათ, ჯოჯოხეთი ან რამე ეგეთი.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) შენ გინდა თქვა, რომ ფსკერს ვერ ხედავ?

იული: ვერა. მოიცა, იქ რაღაც არის გამოშვერილი. აქედან ცოტა ქვემოთ რაღაც არის გამოშვერილი. ამას უნდა

ავცდეთ. საკმაოდ შორს უნდა გადავხტეთ.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) რაღაცაა გამოშვერილი?

იული: ხო.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) რამხელაზეა გამოშვერილი?

იული: საკმაოდ დიდზე. ამას უნდა ავცდეთ.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) მაგას რომ დავენარცხოთ, არ იქნება საკმარისი?

იული: არ ვიცი. ალბათ არა. შეიძლება, მხოლოდ რამე მოგანწყვიტოს მანდ დაცემამ, შენ კი ვარდხა განაგრძო. და შენი მკლავი იქ ჩამოეკიდება და ცოტა ხანი ხელსაც დაგიქნევს.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) ფსკერს ვერ ხედავ?

იული: შენ თვითონ შეხედე.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) გავგიჟდები.

ავგუსტის თავი ჩნდება

--

ავგუსტი: არ შემიძლია დაბლა ჩახედვა.

იული: მაშინ ნუ იყურები.

ავგუსტი: თვალწინ ყველაფერი მიტრიალებს.

იული: მაშინ იქით გაიხედე.

ავგუსტი: ჯანდაბა.

იული: რა იყო?

ავგუსტი: რატომ ვაკეთებთ ამას?

იული: რაღაცა ხომ უნდა გააკეთო.

ავგუსტი: ხო.

--

ავგუსტი: როგორ ფიქრობ, ჩვენამდე სხვებსაც ჩაუდენიათ აქ იგივე?

იული: მაგაში შეგიძლია დარწმუნებული იყო.

ავგუსტი: რატომ გგონია?

- იული:** შენ ხომ არ გგონია, რომ მე და შენ რაღაც ახალ აღმოჩენას ვაკეთებთ?
- ავგუსტი:** არა.
- იული:** შეგიძლია აბსოლუტურად დარწმუნებული იყო, რომ ასეთი რამე უკვე იყო. ასე, ან ცოტა სხვანაირად, მაგრამ მთავარი მაინც ერთია.
- ავგუსტი:** არა, ასეთი ფორმით, ორნი ერთად და ასე შემდეგ.
- იული:** ორ-ორი ერთად, მარტო, მინდვრის თავგებივით. ყველაფერი იყო უკვე. მაგრამ ეს ახლა აბსოლუტურად სულ ერთია. ამას ჩემთვის ვაკეთებ და არა სხვებისთვის. შოუს მონყობას არ ვაპირებ.
- ავგუსტი:** არა.
- იული:** არც გამიკეთებია ეს არასოდეს. ჯერ არასდროს მომიკლავს თავი.
- ავგუსტი:** ხო.
- იული:** ეს არის მთავარი. ეს აბსოლუტურად განუმეორებელია, რაც გამოარჩევს ამას სხვა ყველაფრისგან, რაც აქამდე ყოფილა. ჯერ არასდროს არ გამიკეთებია, ახლა კი დროა.
- ავგუსტი:** როგორ? ახლა?
- იული:** ხო.
- ავგუსტი:** მოიცა, ახლავე?
- იული:** ხო.
- ავგუსტი:** კი მაგრამ...
- იული:** რა?
- ავგუსტი:** მე...
- იული:** რა?
- ავგუსტი:** შენ ხომ... მე... იმდენი რაღაც გვაქვს წამოღებული. საჭმელი, კარავი და რა ვიცი...
- იული:** ხო, მერე?
- ავგუსტი:** მე ვიფიქრე, რომ ჯერ დავიძინებდით, ერთ ღამეს მოვიცდიდით.
- იული:** ერთ ღამეს მოვიცდიდით?

ავგუსტი: ხო.

იული: ანუ, კიდევ ერთხელ გინდოდა აგენონ-დაგენონა
ჟველაფერი?

ავგუსტი: არა, არა... არა, ეგ არ მინდოდა.

იული: ხოდა, აბა?

ავგუსტი: მაგრამ, მოიცა ერთი ნამით. ახლავე, ამ წუთას, ესე ხომ...
რალაცის ჩანერაც მინდოდა და...

იული: ნამო.

ავგუსტი: ერთი წუთი.

იული: ნავედით, ადექი.

იული ფეხზე დგება.

იული: ნამოდი, დროზე.

ავგუსტი: არა. ერთი წუთი. აქ ვერ ავდგები. მაშინვე
გადავვარდები, რომ ავდგე.

იული: სწორედ ეგ გვინდა. მიდი.

ავგუსტი: მოიცა. მოიცა. გამიშვი.

იული: მიდი, ნამოდი. ახლავე მინდა მოვიშორო ეს. გადახტომა
მინდა. ნამო.

ავგუსტი: ერთი ნამი. ჯერ...

იული: რა?

ავგუსტი: მინდოდა..

იული: ერთი ღამეც დაგეძინა, ხო?

ავგუსტი: არა. ხო.

იული: ძილი მერეც საკმარისად შეგიძლია, მკვდარი რომ
იქნები. ნავედით, უნდა გადავხტეთ!

ავგუსტი: არა!

იული: ნამოდი!

ავგუსტი: გამიშვი!

*იული ხელს სტაცებს ავგუსტს ხელში. იწყება ბრძოლა.
ბრძოლის დროს რამდენჯერმე ხან ერთია გადავარდნის
პირას, ხან მეორე.*

- ავგუსტი: გაჩერდი!
- იული: მშიშარა!
- ავგუსტი: გაჩერდი! ხელი გამიშვი ეხლავე!
- იული: არა.
- ავგუსტი: გამიშვი!
- იული: ჩვენ შეთანხმება გვაქვს.
- ავგუსტი: ხელი გამიშვი! გადავცვივდებით.
- იული: ხო.
- ავგუსტი: ჩვენ ასე არ შევთანხმებულვართ!
- იული: ზუსტად ასე შევთანხმდით.
- ავგუსტი: ხელი გამიშვი!
- იული: თუ არ გადახტები, მე მოგეხმარები იცოდე.
- ავგუსტი: გამიშვი!
- იული: არა.
- ავგუსტი: აქედან რომ გადავვარდე, მკვლელობისთვის ჩაგვამენ.
- იული: მეც გადმოვხტები, შე დებილო.
- ავგუსტი: არ მინდა.
- იული: რაა?
- ავგუსტი: არ მინდა?
- იული: ნამოხვალ...
- ავგუსტი: თუ არ გაჩერდები...
- იული: რა? რა?
- ავგუსტი: მოგკლავ, შენი...
- იული: ძალიან კარგი!

იული ფეხს ნამოკრავს და ვარდება. ერთი ხელით კლდის გამოშვერილ კიდეზე მოჭიდებას ახსრებს და უფსკრულის თავზე ქანაობს.

- იული: ვერ ამოვდივარ. მომეხმარე.
- ავგუსტი: (სცენის მიღმა) შენ ... მაგარი ავადმყოფი ხარ! ხო შეიძლებოდა, რომ გადავვარდნილიყავი!

იული: მერე რა. ხო მაგარი იყო. მომეხმარე ამოსვლაში.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) მოიცა. ერთი სიმღერა მაქვს
წამოღებული შენთვის.

იული: მომეხმარე. ჯანდაბა. ისა.. მაპატიე. სულელურად
მოვიქეცი.

ავგუსტი: (სცენის მიღმა) ერთი წამით, ახლავე იქნება!

იული: გეხუმრებოდი. არავითარ შემთხვევაში არ
გადაგაგლებდი. მართლა. მომეხმარე, ამის დედაც.
წარმოიდგინე, რომ გადავვარდე, მერე რაღას იზავ?
აღარ შემოძლია. მიშველეთ! უხ, შენი.

*ავგუსტი პატარა მაგნიტოფონით ხელში ბრუნდება და
მის ჩართვას ცდილობს.*

ავგუსტი: მოუსმინე. იცი ეს სიმღერა? ჩემი ძმის დისკია.

იული: ამომიყვანე, შე ავადმყოფო.

ავგუსტი: ჩუ! მოიცა. ეს როგორ ირთვება?

იული: თუ არ ამომიყვან, ჩავვარდები.

ავგუსტი: მერე?

იული: მერე... შენს სინდისზე ვიქნები, სინდისი შეგაწუხებს და
რად გინდა.

ავგუსტი: არ ირთვება, ეს ოხერი.

იული: მიშველეთ!

ავგუსტი: ისე, რამდენი ხანი მოვლიოდით ტაქსით?

იული: მიშველეთ!

ავგუსტი: როგორ ფიქრობ, ვინმეს ესმის ჩვენი ხმა?

იული: არა.

ავგუსტი: არა. არავის. ორმოცი კილომეტრის მანძილზე არავის
არაფერი არ ესმის.

იული: ამომიყვანე.

ავგუსტი: შეგიძლია იყვირო, რამდენიც გაგეხარდება, შენს ხმას
ვერავინ ვერ გაიგონებს.

იული: დიახ.

ავგუსტი: მიდი, აბა.
იული: რა?
ავგუსტი: იყვირე.
იული: მიშველე.
ავგუსტი: უფრო ხმამაღლა.
იული: შენ თვითონ იყვირე, შე აკადემიკოფო.
ავგუსტი: ახლა არავითარი მიზეზი არ მაქვს, რომ ვიყვირო.
იული: არც მე მაქვს მიზეზი.

ავგუსტი: არა?
იული: არა.
ავგუსტი: შენს ადგილას ცოტათი შემეშინდებოდა.
იული: რატომ.
ავგუსტი: იმიტომ, რომ არ მიცნობ.
იული: და მერე?
ავგუსტი: იმიტომ, რომ არ იცი, ვინ ვარ. იქნებ მაგარი გარეკილი მაქვს. მოიცა, ის სიმღერა დაახლოებით ასე ჟღერს: ტამტამტამ, ტამტამტამ, ტამტამტამ, ტამტამ...
იული: უფ, რა ცუდი ბიჭი ხარ.
ავგუსტი: მითხარი, ჩემთვის რა სარგებლობა ექნება, გადავარდნას რომ გადაგარჩინო? რას მივიღებ სანაცვლოდ, ასე თუ მოვიქცევი?
იული: არ ვიცი. მომიყვანე, აღარ შემიძლია.
ავგუსტი: რას მივიღებ?
იული: მომეჩხმარე ამოსვლაში, ამის დედაც!
ავგუსტი: რას მივიღებ?
იული: რასაც გინდა.
ავგუსტი: რასაც მინდა?
იული: ხო.
ავგუსტი: და თუ არაფერი არ მინდა?
იული: თუ არაფერი არ გინდა, არაფერს მიიღებ. ამომიყვანე ეხლა.

*ავგუსტს იული ამოჰყავს. დაღლილები სხდებიან კლდის
ნაპირზე.*

ავგუსტი: შენ ჩემი მოკვლა გინდოდა.

--

ავგუსტი: ხომ ასეა?

იული: შენ გაკლია.

ავგუსტი: გინდოდა გენახა, როგორ გადავეარდებოდი ქვევით.

*ორივენი უფსკრულში იყურებიან. იული ნელა იღებს
ავგუსტის ხელს.*

იული: მე მინდოდა...

ავგუსტი: ნადი, შენი.

იული: შენ თეითონ ნადი, შენი

ავგუსტი: მართლა, ნადი რა.

იული: კაი ერთი, რას ამბობ.

ავგუსტი: შენ ჩემი მოკვლა გინდოდა, აი აქ, ამის დედაც.

იული: მაგარია.

ავგუსტი: მინიმუმ მოკვლა გინდოდა ჩემი.

იული: მაგარი სასაცილოა.

ავგუსტი: ალბათ გამომაყრის ამხელა შოკის მერე.

იული: გამოგაყრის? შენ ახლა გამონაყარზე ფიქრობ?

ავგუსტი: რა ვქნა. ყოველთვის სისულელეებზე ვფიქრობ.

იული: გამონაყარზე ფიქრობს.

ავგუსტი: ვის ელაპარაკები?

იული ფეხზე დგება.

იული: კარავი უნდა გაეშალოთ. ნახევარ საათში დაღამდება. აქ
ყოველთვის ბნელა, ზამთარში.

სცენა იცვლება.

იგივე სურათი, როგორც მეორე სცენაში, მაგრამ სიბნელეა. ჩვენს წინ მკრთალად განათებული კარავია. კარვის წინ ავგუსტი დგას და ცაში იყურება.

- ავგუსტი:** რალაცა იყო ამ ნუთას ცაზე.
იული: (სცენის მიღმა) რა?
ავგუსტი: რალაც სინათლე იყო. ცაზე.
იული კარვიდან გამოდის.
იული: სად?
ავგუსტი: ყველგან. სულ ცოტა ხნით მთლიანად განათდა.
იული: სინათლე იყო?
ავგუსტი: ხო.
იული: ყველგან?
ავგუსტი: ხო.
იული: გაბრწყინებასავით რალაც?
ავგუსტი: ხო. არ ვიცი. ესე ვიდექი, მერე მალლა ავიხედე, ვარსკვლავები თუ მოჩანს მეთქი და უცებ დავინახე.
იული: მერე?
ავგუსტი: რა მერე? შემადრწუნებელი იყო.
იული: რა გითხრა ამ სინათლემ?
ავგუსტი: აუ, რა უაზრო ხარ.
იული: მართალს ამბობ?
ავგუსტი: ხო. უზარმაზარი იყო.
--
იული: ხო. კარგი. მე მცვივა. *(ისევ კარავში უჩინარდება)*
ღამის ცაზე უზარმაზარი სინათლე აელვარდება.
ავგუსტი: აი! აი! ისევ გამოჩნდა! რამხელაა! ხედავ? აი.
იული გამოდის.
იული: პოლარული ნათება! ეს პოლარული ნათებაა!.. კამერა სად არის!

იული კარავში ბრუნდება, ვიდეოკამერით გამოდის და

მაგიურ მოვლენას იღებს.

იული: ერთი ნუთით! ვიღებ. ვიღებ. პოლარული ნათება...

ავგუსტი: გინახავს ადრე ასეთი რამ?

იული: არა. არასოდეს.

ავგუსტი: აქ არ გაიზარდე, სადღაც ახლოს?

იული: პოლარული ნათება ყოველ ორმოცდაათ წელიწადში ერთხელ ჩნდება. ესე იგი, თითქმის არასდროს.

ავგუსტი: იშვიათი ყოფილა.

იული: აქ არ ჩანს ხოლმე. არავის არ ვიცნობ, ვისაც ნანახი ჰქონდეს. უფრო ჩრდილოეთით ჩნდება.

სინათლე ისევ მკრთალდება.

ავგუსტი: გაქრა.

იულის ავგუსტზე გადააქვს კამერა.

იული: თქვი რამე.

ავგუსტი: რამხელაა პოლარული ნათება?

--

ავგუსტი: ვანიე. რამხელა უნდა იყოს? ძალიან დიდი ჩანს. მაგრამ, თუ იმხელაა, რამხელაა ჩანს, მაშინ ხომ ყველა უნდა ხედავდეს. რატომ ვერ ხედავს ვერავინ პოლარულ ნათებებს? შენ არავის იცნობ, ვისაც როდისმე უნახავს. არც მე. ნახევარი დედამინა ერთდროულად ხედავს მთვარეს. თუ პოლარული ნათება იმხელაა, როგორც ჩანს, მაშინ მასაც ნახევარი დედამინა უნდა ხედავდეს. ან ცოტა ნაკლები. მაგრამ, მაინც ძალიან ბევრი ხალხი არა?

იული კამერას რთავს.

იული: საყვარელი ხარ.

ავგუსტი: მაჩვენე. მაჩვენე, რამე თუ გადაიღე. იქნებ საერთოდ არ შეიძლება ასეთი სინათლის გადაღება!

ავგუსტი უკან ახვევს კასეტას.

ავგუსტი: იქნებ პოლარული ნათებები ერთი ციციქნაა? ერთგვარი პალეოცინაცინასავით, რომლის შესახებ ვერავის დაეღაპარაკები. იქნებ, მხოლოდ ჩვენს თვალწინ

ციმციმებენ, პირადი მოხმარების ვიდეოს მსგავსად.

ავგუსტი კასეტას რთავს. ორივე ვიდეოკამერის პატარა ეკრანს დასცქერის, მათ უკან კი, ცაზე, კიდევ ერთხელ თამაშდება იგივე სანახაობა.

ავგუსტი: აი, აგერ არის!

იული: ასე აღარ ახდენს შთაბეჭდილებას.

ავგუსტი: ვიდეოზე იგივე აღარ არის.

იული: თითქოს რაღაც ხარვეზიაო. ზებუნებრივად გამოიყურება.

ავგუსტი: ეს არის ყველაზე ულამაზესი, რაც მინახავს ბოლო დროს. წარმოიდგინე, გამოქვაბულის ადამიანები რომ ვიყოთ.

იული: გამოქვაბულის ადამიანები რომ ვიყოთ, ახლა შარვალში ჩავისვრიდით იმის შიშით, რომ რომელიღაც ღმერთებს ჩვენთვის კისრის მოგრეხა უნდოდათ.

ავგუსტი: ხო. შარვლები ჰქონდათ გამოქვაბულის ადამიანებს?

იული: არ ვიცი. კისრები ნამდვილად ჰქონდათ.

ავგუსტი: ხო, რა ვიცი. შენი აზრით, ღმერთები ჰყავდათ?

იული: რა თქმა უნდა. სწორედ პოლარული ნათებები. ყოველ ორმოცდაათ წელიწადში ერთხელ გამოივლიდა თითო ღმერთი პოლარული ნათების სახით და ხელს დაუქნევდა. ისინი კი შემდეგი ორმოცდაათი წელი ამით საზრდოობდნენ.

ავგუსტი: გამოქვაბულში?

იული: ხო.

გამოსახულება იულის და ავგუსტის უკან პოლარული ნათებიდან ავგუსტზე გადადის. გამოსახულებაზე კიდევ ერთხელ ვხედავთ ავგუსტს, რომელიც ამბობს: "რამხელაა პოლარული ნათება?"

იული: რამხელაა პოლარული ნათება. მაგარია.

ავგუსტი: აუ, რა უაზროდ გამოვიყურები. მაგარი ყალბი ვჩანვარ. კამერა გამოირთო და ღამის ცა მოჩანს.

იული: საშინლად მოგეჭეცვი.

ავგუსტი: რა?

იული: მაპატიე. საშინლად მოგეჩქევი დღეს. არ უნდა დაიჯერო ხოლმე, რასაც ვამბობ, განსაკუთრებით მაშინ, როცა ცოტა ხანში თავის მოკვლას ვაპირებ. ასეთ მომენტში არავინ არის გულწრფელი.

ავგუსტი: არა?

იული: არა. მიყვარხარ.

იული ნაზად კოცნის ავგუსტს საფეთქელზე.

ავგუსტი: ეს რატომ გააკეთე?

იული: უცებ ასე მომინდა.

ავგუსტი: რა რბილი ტუჩები გაქვს.

იული: იცი ... შენ შეგიძლია მომენდო.

ავგუსტი: მეც მიყვარხარ.

იული ავგუსტს კამერას ართმევს და იღებს მას. უკან, ეკრანზე, ავგუსტის გამოსახულებას ვხედავთ მსხვილი ხედით.

იული: კიდევ ერთხელ თქვი.

ავგუსტი: რა?

იული: ამ ნუთას რაც თქვი, გაიმეორე კიდევ ერთხელ.

ავგუსტი: ვერა.

იული: ეგ არ გითქვამს..

ავგუსტი: იმას ვერ გავიმეორებ.

იული: ველარასოდეს?

ავგუსტი: მომეცი.

ავგუსტი კამერას აიღებს და იულის იღებს.

იული: მომისმინე: ბევრი დრო აღარ გვაქვს. დაახლოებით ოთხი

ბუტერბროტი და ათი ქილა ლუდი გვაქვს დარჩენილი.

არც მუსიკა და სიგარეტი გვეყოფა დიდხანს. მალე

ხვალინდელი დღე დადგება. ხვალ კი ყველაფერი

მთავრდება. ეს ახლა უნდა გავაცნობიეროთ. ასე რომ,

ყველაფერი სულ ერთია. შეიძლება, ძალიან უსიამოვნო

შთაბეჭდილება მოახდინო, მაგრამ სულ ერთია. არ

გჭირდება თავის შეკავება, გაიგე? აქ აღარავინ მოელის

ამას შენგან. შეგიძლია, ბოლომდე აინყვიტო. შეგიძლია,

ადგე და მთელი ამ პანორამის ფონზე დაანძრიო, სულ

ერთია. შეგიძლია, ყველაფერი თქვა, რაც კი არსებობს, შეგიძლია აკეთო, რაც გაგეხარდება. შეგიძლია გაიმეორო, ან არ გაიმეორო სიტყვები. შეგიძლია, თავით იარო. ამიტომ, როცა გთხოვ, როცა რალაცას გთხოვ, რალაც უწყინარს, გააკეთე ეს, თორემ გავგიჟდები. ან, თუ რამე სხვა იდეა გაქვს გააკეთე. იმიტომ, რომ მაგარია რალაცის კეთება. ბევრად უფრო მაგარია, ვიდრე არაფრის კეთება. ფიქრის დრო წავიდა. ფიქრი მაშინ შეგიძლია, როცა ბევრი დრო გაქვს. ჩვენ კი დრო არ გვაქვს. შევთანხმდით?

ავგუსტი: შევთანხმდით.

იული: ფიქრისთვის მერეც გვექნება დრო, მთელი მარადისობა.

ავგუსტი: ხო?

იული: ხო. თუ ის, რაც ჩვენში ფიქრობს, სულია და სული კი უკვდავია, როგორც ყველა ამტკიცებს, მაშინ ლოგიკურად მარადიულად გვექონია დრო ფიქრისთვის. მაგრამ ბევრად უფრო ნაკლები დრო გვაქვს რამის გასაკეთებლად. ხოდა ასე და შენც თუ მთხოვ რამეს, მეც გავაკეთებ.

--

იული: მიყვარხარ, იცი?

ავგუსტი: ხო. მეც მიყვარხარ.

იული: ერთი წუთით, მომეცი.

იული კამერას იღებს და ავგუსტს იღებს.

იული: რა თქვი ამ წუთას?

ავგუსტი: არ ვიცი.

იული: ხომ შევთანხმდით, ახლაბანს?

ავგუსტი: ხო.

იული: მერე?

ავგუსტი: რა?

იული: მერე, რალაც არ თქვი ამ წუთას? მიდი, თქვი დროზე.

ავგუსტი: შეკვეთით არაფრის თქმა არ მინდა.

იული: კარგი. მაშინ რამე სხვა თქვი. რამე ახალი. ჩქარა. მოდი,

ვივარჯიშოთ ამამში. მიდი, თამამად. ფიქრის დრო წავიდა. თქვი რამე! ემოციები, მიდი! ინსტინქტს მიენდე. თუ სამ წამში რამე ემოციურს არ იტყვი, გადავხტები, იცოდე. ერთი, ორი, სამი.

ავგუსტი: – *Heil Hitler!*

--

იული: შენ რა, ვერ ხარ?

ავგუსტი: რა იყო?

იული: მაგარი სიდებილე იყო ეს ახლა.

ავგუსტი: უცებ წამოვისროლე. შენ ჩამაგდე სტრესში.

იული: არა, მართლა მაგარი უაზრობა იყო. მაგარი სამარცხვინოა.

ავგუსტი: აქ ხომ არავის არ ესმის. შენ თვითონ არ თქვი: სულ ერთია, რას იტყვიო.

იული: ხო, მაგრამ ასეთი რაღაც არ მიგულისხმია.

ავგუსტი: და საერთოდ, მე შენ სიკვდილს გადაგარჩინე.

იული: ცოტა უფრო ქვეყიანური ვერაფერი მოიფიქრე?

--

ავგუსტი: ერთი, ეს კამერა რისთვის წამოიღე?

იული: ისე, უბრალოდ. მინდოდა, რომ იმათ... რომ რამე დარჩენილიყო... აი, ახლა აქ არის, ახლა –აქ.

ავგუსტი: მინდინხარ.

იული: რატომ ამბობ ამას?

ავგუსტი: იმიტომ, რომ შენ თქვი, რაც გინდა, ის უნდა თქვაო.

იული: პრეზერვატივი გაქვს?

ავგუსტი: არა.

იული: პრეზერვატივი არ აქვს.

ავგუსტი: რისთვის?

იული: დედიკო, პრეზერვატივი არ აქვს და ჩემთან დანოლა უნდა, შეიძლება? არავითარ შემთხვევაში. არა, თავს არ დავაორსულებინებ, ამის მერე პირდაპირ უფსკრულში ვაპირებ გადახტომას. დაავადება? არა, იმასაც თან წავიღებ, ვერც ის გადარჩება.

- იული:** რა იყო?
- ავგუსტი:** არაფერი.
- იული:** რამე პრობლემაა ამაში?
- ავგუსტი:** რაში?
- იული:** რომ ეხუმრობ.
- ავგუსტი:** არა.
- იული:** ხო... მაშინ წავალ ახლა კარავში და ცოტა თავს მოვუვლი.
- ავგუსტი:** ხო.
- იული:** "ხო..."
- ავგუსტი:** ხო.

ისინი სუსტად განათებულ კარავში კამერიანად უჩინარდებიან და შესასვლელს ხურავენ. ხმის გამაძლიერებლით უფრო ხმამაღლა გვესმის მათი ლაპარაკი.

- იული:** *(სცენის მიღმა)* შენ კანკალებ
- ავგუსტი:** *(სცენის მიღმა)* მცივა.
- იული:** *(სცენის მიღმა)* ასე თუ იკანკალებ, არაფერი გამოვა. გამორთე ერთი ეგ. მომეცი. გამორთე. გამორთულია? *ვიდეოკადრში კარავში მყოფ ავგუსტს და იულის ეხედავთ. გამოსახულება ირხევა. როგორც ჩანს, იული აიღებს და გვერდზე გადადგამს კამერას. გამოსახულება ერთი წამით ქრება და ისევ ბრუნდება. რალაც ფერადი და გაურკვეველი, ჩნდება, ტანსაცმლის რალაც ხანილი მსხვილი ხედი.*
- იული:** *(სცენის მიღმა)* უნდა ვისუნთქოთ. სუნთქავ?
- ავგუსტი:** *(სცენის მიღმა)* სატრფო არ გყავს?
- იული:** *(სცენის მიღმა)* სატრფო?
- ავგუსტი:** *(სცენის მიღმა)* შეყვარებული.
- იული:** *(სცენის მიღმა)* რა საყვარელი ხარ. სხვა რამე მკითხე.
- ავგუსტი:** *(სცენის მიღმა)* ვერ გავიგე, გყავს თუ არა? *სურათი უცებ ამოძრავდება და ორივენი ისევ ჩნდებიან კადრში.*

- იული:** ჯობია მკითხო, რომელი პოზა მიყვარს.
- ავგუსტი:** რომელი გიყვარს??
- იული:** ხელებზე მდგარი, ცხენზე.
- ავგუსტი:** და იმას რომელი უყვარს?
- იული:** შენ თუ იმასთან გინდა ამის გაკეთება, მაშინ მისამართი შეგშლია.
- ავგუსტი:** ვისთან?
- იული:** მე რა ვიცი? შენ ლაპარაკობ წარამარა ვილაც ტიპზე.
- ავგუსტი:** მინდოდა, გამეგო.
- იული:** ოღონდ იმედია არ ეჭვიანობ, ან რაზე მსგავსი.
- ავგუსტი:** არა.
- იული:** თორემ, მანდ ყველაფერი მთავრდება ჩემთვის. ეს არის ყველაზე ბოლო, რაც მჭირდება - უფსკრულის პირას კარავში ვიჯდე და ეჭვიანობის სცენას ვისმინდე. ძალიან ზედაპირულად სუნთქავ. ასე აქ არასოდეს დათბება. რა იყო?
- ავგუსტი:** რა უნდა იყოს?
- იული:** ისევ კანკალებ.
- ავგუსტი:** ცივა.
- იული:** მოდი.
- ავგუსტი ახლოს მიუჯდება იულის.*
- იული:** მომკიდე ხელები.
-
- იული:** როგორ ფიქრობ, სამყაროს დასასრული ღამით დადგება?
- ავგუსტი:** არა, გამთენიისას.
- იული:** ესე იგი, გცოდნია ის ფილმი?
- ავგუსტი:** რომელი ფილმი?
- იული:** "უმიზეზო მკამბოხე".
- ავგუსტი:** არა.
- იული:** იქ ერთი სცენაა, ბოლოსკენ. პლატონი ჰქვია ერთს, იმ ორ დანარჩენზე ბევრად უმცროსია, მათი შვილივით არის, რა. ის შეყვარებული წყვილი მისი მშობლებივით

არიან, და ეს ეკითხება იმ ტიპს, რომელსაც ჯეიმს დინი თამაშობს, სამყაროს დასასრული ღამით დადგებაო?

ავგუსტი: მერე?

იული: ჯეიმს დინი ამბობს: "არა. გამთენიისას."

ავგუსტი: გენიოსი ყოფილა ტიპი.

იული: ეს სცენარში ეწერა ასე.

ავგუსტი: მეც მაგას ვამბობ.

იული: რომელი ტიპი?

ავგუსტი: ვინც ეს დანერა.

იული: იქნებ იმანაც მოიპარა, როგორც შენ მოიპარე ახლა.

ავგუსტი: მე არ მომიპარავს.

იული: შენ ნანახი გაქვს ეს ფილმი.

ავგუსტი: კი.

იული: ნატალი ვუდიც იცი, ვინ არის?

ავგუსტი: კი.

იული: უბრალოდ, თავი ისე მომაჩვენე, ვითომ არ იცოდი?

ავგუსტი: ხო.

იული: მე შენ დაგიჯერე?

ავგუსტი: იქნებ შენც მხოლოდ თავი მომაჩვენე.

იული: შეიძლება.

ავგუსტი: შეიძლება.

--

ერთმანეთს კოცნიან.

იული: მითხარი, ერთი, იმასაც ხომ ვერ წარმოიდგენდი, რომ აქ გახდას და ასეთ რაღაცეებს დავინწყებდით...

ავგუსტი: წარმოდგენით კი წარმოვიდგენდი.

იული: ხო. მაგრამ, აუცილებელი არ არის, ეს გავაკეთოთ, არა?

ავგუსტი: არა, აუცილებელი არა. შეგვიძლია უბრალოდ უფრო ზუსტად წარმოვიდგინოთ ეს ყველაფერი.

იული: ხო, შეგვიძლია.

ავგუსტი: მე, მაგალითად ახლა პირველ რიგში შენი ჟაკეტის ქვეშ შეძრომას შევეცდებოდი.

- იული:** მე კიდევ ხელს აი, აქ დაგადებდი, ბარძაყის შიგნითა მხარეს.
- ავგუსტი:** ესე იგი, თითქმის პირდაპირ საქმეზე გადახვიდოდი.
- იული:** ხო.
- ავგუსტი:** ეს საკმაოდ ამიბნევდა თავგზას.
- იული:** თავგზას აგიბნევდა?
- ავგუსტი:** ხო, თუ რა ქვია?
- იული:** არ ვიცი. ეგეთ რალაცვებს არ ვამბობ.
- ავგუსტი:** აღმაგზნებდა.
- იული:** ხო? აქ რომ დამედო შენთვის ხელი?
- ავგუსტი:** კი. მერე სავარაუდოდ მეორე ხელით, რომელსაც არ ვეყრდნობი, შენს თმას შევეხებოდი, შემდეგ კი შენს ყელს.
- იული:** მე კი ხელს აქ ასე აგისვამდი და ჩამოგისვამდი, სავარაუდოდ.
- ავგუსტი:** შემდეგ კი უკვე შევეცდებოდი, ხელი ბუსპალტერის მიმართულებით გამეპარებინა.
- იული:** ეგ როგორ?
- ავგუსტი:** აი ასე, რა, გვერდიდან. ჩამოცურებისას კი ჩემი მაჯა ალბათ შენს მკერდს შეეხებოდა.
- იული:** ხო, ალბათ. მე ალბათ ამ დროისთვის ხელს შენი ბარძაყიდან სახეზე გადავიტანდი და მოგეფერებოდი.
- ავგუსტი:** ეს ალბათ შემაგულიანებდა. შემდეგ ხელს თქმოზე გადაგატარებდი და ზურგზე შეგეხებოდი.
- იული:** მე ყელზე გაკოცებდი.
- ავგუსტი:** არაფერს არ ვიტყვოდი მთელი ამ დროის განმავლობაში. მაგრამ, ვიკანკალებდი.
- იული:** ხო. მეც.
- ავგუსტი:** მაგარი აღელვებული ვიქნებოდი, რადგან ახლა ეს მოხდებოდა...
- იული:** შენს სუნს ვიგრძნობდი. შემდეგ ისევ შემოგხედავდი და გავიფიქრებდი, რომ მაგარი სიმპატიური ხარ.
- ავგუსტი:** არა, ერთი ნუთით. მაგას მე ვფიქრობ. მე ვიფიქრებდი.

ავგუსტი კარვიდან გამოდის, ეკრანზე კი მაინც ორივენი ჩანან კარავში. ავგუსტი თავისთვის ლაპარაკობს მაყურებლის მიმართულებით.

ავგუსტი: ვიფიქრებდი, რას აკეთებს ნეტავ ჩემთან ერთად კარავში ეს უმაგრესი ფისუნია. ასეთი ლამაზი და საერთოდ, ისედაც ძალიან მაგარი. მე კი ხომ მხოლოდ და მხოლოდ მე ვარ. უცნაურია, ჩემთან რომ იწყებს რალაცას. იქნებ გიჟია. აქ უკვე თითქმის იქამდე მივიდოდი, რომ ყველანაირი მონინება დამკარგვოდა. რალაც შეცდომაა, რალაცაშია საქმე. ეს რალაც გაუგებრობაა. მას ჰგონია, რომ მე - მე არ ვარ, არადა, მე ვარ. მაგრამ, ეს არ უნდა ვუთხრა, თორემ ყველაფერი ჩაიფუშება.

იულიც გამოდის კარვიდან, უკან, ეკრანზე კი კვლავაც იგივე ჩანს, თითქოს არაფერი შეცვლილიყოს. იული ავგუსტის გვერდით დგება და ისიც მაყურებლისკენ იყურება.

ავგუსტი: ახლა ძალიან ფრთხილად უნდა მოვიქცე და არაფერი შევიმჩნიო, ვითომ სრულიად ბუნებრივი ამბავია, რომ ასეთი ქალი დაინტერესდა ჩემით, კარავში. ვითომ სულ მემართება ასეთი რალაცეები და სანამ ჩემს თავს ამას ვეუბნები, ამასობაში ხელს მკერდზე ჩაგიცურებ და გკოცნი, დაახლოებით ისე, როგორც მაგარი საყვარლები კოცნიან ფილმებში. რადგან, რაც შეიძლება მაგარი ტიპის შთაბეჭდილება უნდა დავტოვო, და თანაც ახლა არ მახსენდება, როგორ შეიძლება ასეთ სიტუაციაში ბუნებრივად მოიქცე.

იული: ალბათ ასე.. ხელები უნდა გადაუსვა მკერდზე და...

ავგუსტი: ხო.

იული: ხო.

ავგუსტი: ხო. და, ესე იგი, გაკოცებდი, დიდხანს და ოსტატურად გკოცნიდი, და ვიფიქრებდი, რომ ძალიან რბილი ტუჩები გაქვს.

იული: მე კი ვიოცნებებდი, რომ ეს კოცნა აღარ დამთავრებულყო და ყველაფერი, რაც აქამდე ვიყავი, მსხვერველს დაიწყებდა ჩემში, დაემხობოდა და სულ

უფრო მეტი ადგილი დარჩებოდა შენთვის. მე კი ჯერ არ მენდომებოდა შენი შემოშვება, ამ არეულობის შემრცხვებოდა, რომელიც ჩემშია, აქ ხომ ჯერ იმდენი რამეა გაურკვეველი. მაგრამ კოცნა სულ უფრო დიდხანს გაგრძელდებოდა, მე ნანილობრივ დამავიწყდებოდა კიდევ, ვინ ვარ, ისე ძლიერად ვამოძრავებდი ენას, რომ ცოტა ხანი დავიჯერებდი კიდევ, რომ ყველაფერი კარგად არის, რომ ყველაფერმა ჩაიარა და ჩვენ გადავრჩებით, გესმის? ყველაფერს გადავიტანთ და გადავრჩებით.

ის, რაც ეკრანზე მოჩანს მათ უკან, თითქოს აღარ შეესაბამება სინამდვილეს კარავში. სურათები, რომლებსაც იული გამოიხმობს, ნელ-ნელა იშლება ჩვენს თვალწინ.

შემდგომში ეკრანსა და სცენას შორის ერთგვარი "დიალოგი" წარმოიშვება და ორივე სივრცე თითქოს ერთმანეთს ერწყმის.

იული:

ვიოცნებებდი რომ სიკვდილი შეჩერდა და ჩვენ ისეთ ადგილას ვართ, რომელიც ჩვენია, შინ, ჭერქვეშ. შესაძლებელია შინ, სახლში ყოფნა და რომ სიკვდილმა ჩაიარა, ჩვენ კი შეგვიძლია გარეთ გამოვიდეთ, რადგან იქ ყველაფერი ნორმალურადაა, სიკვდილმა ჩაიარა, გესმის? აღარაფერი მიისწრაფის სიკვდილისკენ, ყველაფერი უბრალოდ არის. წარმოსახვაში ქუჩაში გავიდოდი და კოცნა იმდენ ხანს გაგრძელდებოდა, სანამ ქუჩაში აღმოვჩნდებოდი. ღამე იქნებოდა, მე შენ თან ნაგიყვანდი, ქუჩებში ვივლიდით, შემდეგ ტაქსს გავაჩერებდით, ჩავსხდებოდით, მე კი ისევ შენს ფეხს დავეყრდნობოდი და თავს მყარად ვიგრძნობდი.

ავგუსტი:

ისედაც, რა თქმა უნდა, მოხდებოდა რალაცეები.

იული:

შეხედე, სინათლეები. ქალაქის სინათლეები.
სინათლეები ჩაიქროლებენ.

ავგუსტი:

ხო.

იული:

ყველაზე მეტად ტაქსში გვენდომებოდა, გვესიყვარულა, საჯაროდ, რადგან ერთმანეთი მაშინ იქ გაგიცანით.

- ავგუსტი:** ხო. მაგრამ, ახლა არა. მე შენს გახდას დავინყებდი. ჯერ მოსაცმელს გაგზდიდი, შემდეგ კი – ზედას.
- იული:** მე მოგეხმარებოდი, რომ სწრაფად წასულიყო ყველაფერი. გიჟივით დავინყებდი შენი პერანგის ქაჩვას, ისიც რომ მომეცილებინა და შემდეგ ასე ვინჯებოდი გვერდიგვერდ. მე კი რალა თქმა უნდა გეტყოდი: მცია.
- ავგუსტი:** მე ზემოდან დაგანვებოდი, აი ასე, ნახევარი ტანით, შენი კანი მართლაც ძალიან ცივი იქნებოდა, ჩემიც, მაგრამ ერთად გავთბებოდი. მე კიდევ უფრო მეტს გაკოცებდი იმ ხელს, რომელიც თავისუფალი მექნებოდა (იმიტომ, რომ მეორე შენს ქვეშ მექნებოდა მოყოლილი, მაგრამ არ შევიმჩნევდი), თავისუფალ ხელს ბარძაყზე მოგისვამდი, როგორც შენ მიკეთებდი მანამდე, რადგან მეცოდინებოდა, რომ შენ ეს მოგწონს, რადგან მე გამიკეთე ასე, თანაც კარგი იყო.
- იული:** მე კი ძალიან ნელა გავშლიდი ფეხებს, იმის მისანიშნებლად, რომ შეგიძლია, უფრო მაღლაც ახვიდე ხელით. იმიტომ, რომ ჯერ არც ისე დიდი ხანია, რაც ერთმანეთს ვიცნობთ.
- ავგუსტი:** ხო. მე მაღლა ავიდოდი ხელით. მაგრამ, ჯინსებში არაფერი იგრძნობა, ამიტომ შეშლილივით გავაგრძელებდი ზევით შენს კოცნას, ხანამ შენი შარვლის გახსნას მოვახერხებდი.
- იული:** მე კი გადავბრუნდებოდი, რომ მთლიანად გამეხადა და მთლიანად გავიხდიდი. შენ მომეხვეოდი, ერთმანეთს გავათბობდი. პატარა ყავის კოვზებივით ვინჯებოდი ერთმანეთს მოხვეულები, მე კარვის კალთას შევხედავდი, კარვის კალთა იფრიალებდა, და ჩვენ უდაბნოში ვიქნებოდით, ორი ბუდეუნი, მე შენს მკერდს ვიგრძნობდი ზურგზე. თმები გაქვს?
- ავგუსტი:** როგორ?
- იული:** მკერდზე.
- ავგუსტი:** არა.
- იული:** კარგია.
- ავგუსტი:** ხელები შენზე მეკიდებოდა და თეძოებს ვამოძრავებდი,

- იული:** შვეცდებოდი, თავი შემეკავებინა, ამხელა აღელვებისას.
- იული:** ბოლოს გელარ გავუძლებდი და დაგნებდებოდი მთელ ამ სურვილს, ჩვენ რომ მოგვიცავდა. ოთხზე წამოვხტებოდი და ვიყვირებდი: "მოდი, შემოდი ჩემში, მოდი"...
- ავგუსტი:** ხერიოზულად?
- იული:** რატომაც არა.
- ავგუსტი:** ხო, რა ვიცი. მე კი ვიფიქრებდი, მთლად გადარეული ყოფილა მეთქი ეს ფისუნია და.. მოკლედ, გავაკეთებდი ამას.
- იული:** როგორ?
- ავგუსტი:** მე.... შენ... მე.... მოკლედ, რა.
- იული:** თეძოებით დამიჭერდი.
- ავგუსტი:** ხო, ერთი ხელით. მეორეს კი ზურგზე აგისმევდი და ჩამოგისმევდი.
- იული:** მე კი შენ მოგძებნიდი, უკანალს მოგაჭერდი და ვიგრძნობდი, როგორ შემოდისხარ ჩემში, თავიდან ნელა და შემდეგ სულ უფრო ძლიერად. ჩემი სუნთქვა ყოველ ბიძგთან ერთად უფრო აჩქარდებოდა.
-
- ავგუსტი:** მე შენ მეყვარებოდი.
- იული:** შენ ალბათ ჟიმაობას გულისხმობ? თავის გამოლაყვებამდე ვიჟიმავებდით.
- ავგუსტი:** არა, სიყვარულს ვგულისხმობ.
- იული:** ესე იგი, მოსაწყენად ჟიმაობას?
- ავგუსტი:** არა.
- იული:** აბა, შეგიყვარდებოდი?
- ავგუსტი:** ხო.
- იული:** ესე იგი, შეყვარებული იქნებოდი და საალერსო სიტყვებს მეტყოდი?
- ავგუსტი:** ხო.
- იული:** რას დამიძახებდი?
- ავგუსტი:** ბარტყს.
- იული:** ბარტყს.

ავგუსტი: არა, არ ვიცი. არა, ალბათ, ფისუნიას.

იული: ფისუნიას? შენ რა, ზოოფილი ხარ?

ავგუსტი: ან კიდევ, პატარას.

იული: ხო, ან პედოფილი?

ავგუსტი: რა იყო?

იული: ბედნიერი ვარ.

ავგუსტი: მეც.

იული: ხვალ მოგკვდებით.

ავგუსტი: ხო.

იული: იცი, რა ბედნიერი ვარ!

ავგუსტი: მეც.

იული: წამო.

იული ხელს ჰკიდებს ავგუსტს. ისინი კარავში უჩინარდებიან.

იული: *(სცენის მიღმა)* მუსიკა ჩართე! მიდი, მუსიკა ჩართე! ის რა იყო, ჩემთვის რომ გინდოდა მოგესმენინებინა? რა იყო, წელან რომ გინდოდა ჩაგერთო ჩემთვის? მაჩვენე. *იული დისკს რთავს.*

ავგუსტი: *(სცენის მიღმა)* არა, შემდეგი. კიდევ შემდეგზე გადადი. მეოთხეა. აი, ეგ. KINGSMEN-ის "Death of an Angel".

ავგუსტი: *(სცენის მიღმა)* ორლანი. მაგარია. ტიპები მაგარი არაამქვეყნიურები იყვნენ. უსმენ? ეს ისტორიული მუსიკაა. თრეში. თრეშს ეძახდნენ. ესენი პანკები იყვნენ, პანკებამდე ოცი წლით ადრე. ნამდვილი პანკები. იმ პანკებმა მერე ამათ მიბაძეს. მთელი ეს No-Future-ი მაგარი ყალბია. მართლა. შეიძლება, თრეშიც ყალბია. მაგრამ, სულ ერთია. მოუსმინე, გენიალური კომპოზიციაა. აქ გაციხსკროვნება ჰქონდათ. აბსოლუტური. ჩრდილოეთის ნათება ნახეს და როცა გაქრა, მერე დაწერეს სიმღერა: "My baby's gone, and left me here to stay".

იული: *(სცენის მიღმა)* საინტერესოა...

სცენა იცვლება.

იგივე სურათი, როგორც მეორე სცენაში. განთიადი. ავგუსტი კარვიდან გამოხობდება. კამერა თან აქვს და უფსკრულისკენ მიდის. ჩერდება, ხედს იღებს კამერით, შემდეგ ნელნელა გადააქვს კამერა უფსკრულზე და კამერის პატარა ლილაკით ახლოს მოჰყავს კადრი. ბოლოს კამერას გამორთავს. იულიც გამოდის კარვიდან და ავგუსტის გვერდით ჩერდება. ლამენათევი სახე აქვს და გამოსასვლელ ტანსაცმელშია გამონყობილი – ელეგანტური კაბა და მაღალქუსლიანი ფეხსაცმელი აცვია.

იული: რაღაცხაირი შავი დღეა დღეს.

ავგუსტი: დღეს დილით, რომ ჩამთვლიმა, დამქსიზმრა, სამყაროს სათავესთან, უფსკრულის პირას ვიდექი, იქ, სადაც ყველაფერი დაიწყო და ქაოსის შექმნას ვუყურებდი.

--

იული: მოდი, დავამთავროთ ეს საქმე.

ავგუსტი: ჯერ შენ.

ავგუსტი რამდენიმე ნაბიჯით შორდება უფსკრულს და კამერას იულისკენ მიმართავს.

იული: მოიცა. უკვე იღებ?

ავგუსტი: კი.

იული: არა. მოიცა. ეს წაშალე.

ავგუსტი უკან ახვევს.

ავგუსტი: O.k.

იული: გამარჯობა, დედა, გამარჯობა, მამა... ფუ, შენი. არა, არ გამოვიდა, ესეც წაშალე.

ავგუსტი: O.k.

კამერა ირთება.

იული: მზად არის? გამარჯობა, დედა, გამარჯობა, მამა, გამარჯობა, ბები, გამარჯობა, რუნე. როგორც ხედავთ, აქ ვარ, ამ ადგილას, სადაც... რა იყო?

ავგუსტი: “მზად არის” გინდა რომ ჩანდეს?

იული: რა თქმა უნდა, არა.

ავგუსტი: მაშინ თავიდან. მოიცა.

იული: O.k.-ს რომ გეტყვი, მაშინ დაიწყე, O.k.? O.k...
გამარჯობა, დედა, გამარჯობა, მამა, გამარჯობა, ბებია,
გამარჯობა, რუნე. ხო... როგორც ხედავთ, ამ ადგილას
ვარ, სადაც ერთად ვიყავით ჩემს პატარაობაში. მამა, შენ
იქ ტერფებით გეჭირე, რომ უფსკრულში გადამეხედა,
იმიტომ, რომ გეშინოდა, არ გადავვარდნილიყავი...

ავგუსტი: რა იყო?

იული: გამორთე.

ავგუსტი: რა მოხდა?

იული: არაფერი. მე... მოიცა, აბა, მაჩვენე, როგორი გამოვიდა.

ავგუსტი: მთლიანად?

იული: არა, მარტო ბოლო.

*ავგუსტი უკან ახვევს. ეკრანზე იულის ვხედავთ,
რომელიც ამბობს „..მამა, შენ იქ ტერფებით გეჭირე, რომ
უფსკრულში გადამეხედა, იმიტომ, რომ გეშინოდა, არ
გადავვარდნილიყავი...“*

იული: არა, საზიზღრობაა.

ავგუსტი: რა ვიცი. მე მომეწონა ეს სინჯი.

იული: მაგარი პათეტიკური არ არის?

ავგუსტი: რა ვიცი. ესეც ხომ განსაკუთრებულია, რაც აქ ხდება.
გააგრძელე და მეორე ვერსიაც ხომ შეგვიძლია,
ჩავენროთ.

იული: O.k. შეგიძლია იქიდან გააგრძელო?
“გადავვარდნილიყავი“-ს მერე?

ავგუსტი: კი, მოიცა... O.k.

იული: O.k.-ს მე ვამბობ.

ავგუსტი: O.k.

იული: O.k. ... დღეს აქ იმიტომ ვარ, რომ, მინდა ის გავაკეთო,
რაც მაშინ არ გამოიკეთებია. დღეს მე აქედან გადავხტები.
პრინციპში, მე ახლა უკვე მკვდარი ვარ. (ცდილობს,
სიცილი დამალოს). ამ მომენტში, როცა ამას თქვენ
გეუბნებით, მე უკვე მკვდარი ვარ. (იციინის). მაგარი
გიჟური წარმოსადგენია, შეგიძლიათ დამიჯეროთ.

(უფრო მეტს იცინის) მაგრამ, ეს უკვე იცით. წინააღმდეგ შემთხვევაში ამ ვიდეოს... მოკლედ... ჯანდაბა, ახლა აზრი გამიწყდა.

ავგუსტი: გამოვრთავ, ხო?

იული: არა! რატომ?

ავგუსტი: მე ვიფიქრე, რომ ეს სიცილი...

იული: იქნებ, სწორედ რომ კარგი იყო ახლა აქ ეს სიცილი, რალაცნაირად მანუგეშებელი! იქნებ, სწორედ ასეთი წუსაუბია ხოლმე მანუგეშებელი.

ავგუსტი: მაგრამ, ცოტათი შემზარავი ხომ არ იყო?

იული: შემზარავი?

ავგუსტი: ცოტათი.

იული: არა უშავს. შენ გააგრძელე.

ავგუსტი: მაშინ ახლა ცოტა კიდევ უნდა გაიცინო, გადასვლისთვის.

იული: რა გადასვლისთვის?

ავგუსტი: თანმიმდევრულობა რომ არ დაირღვეს.

იული: ეს ხომ გაჭრილი კადრია.

ავგუსტი: კი, მაგრამ ამ კადრის მერე გაგრძელება მოდის. ასე რომ, იქ უნდა გაგრძელდეს, სადაც შეწყდა.

იული: არა, ეს უფრო მერე გრძელდება. ამიტომაც, ახლა აღარ გავიცინებ. შენ არ შემანწყვეტინო, კარგი? მარტო მე თვითონ შეიძლება რომ შევწყვიტო, O.k.?

ავგუსტი: O.k.

იული: O.k.

ავგუსტი: ვიღებ.

იული: ამის მერე აღარაფერი იქნება.

--

იული: ამის მერე აღარაფერი იქნება. მორჩა, ამ დასაწყისის მერე აღარაფერი გამოვა.

--

იული: გესმის?

--

იული: გამორთე ეგ კამერა.

ავგუსტი: რა იყო? ეს მაგარი იყო ახლა. ეს სიჩუმე. უფრო მეტი პაუზები უნდა გააკეთო, მაგრა ჯდება.
კამერას გამორთავს.

იული: "ვიღებ" არა, O.k.-ს მერე "ვიღებ" არ მოდის, O.k.-ს მერე მე მოვდივარ.

ავგუსტი: მე რამე ვთქვი?

იული: კი. შენ თქვი - "ვიღებ" –ო. მაგრამ, ისედაც ხომ ყველასთვის ცხადია, რომ იღებ, წინააღმდეგ შემთხვევაში ხომ ვერ გაიგონებდნენ ამას.

ავგუსტი: ნუ ხარ რა, ასეთი მენწვრილმანე.

იული: ყოველდღე კი არ ვიკლავ თავს, ეს ოხერი. მინდა, რომ კარგი გამოვიდეს.

ავგუსტი: O.k.

იული: O.k.

კამერას ჩართავს.

იული: მცირე ხნით ვწყვეტთ გადმოცემას რეკლამის გამო. **Shop till you drop**, თქვენი დედაც! დიახ და კვლავ პირდაპირ ეთერში ვართ, რათა ვიხილოთ, საკუთარი ნებით როგორ დატოვებს მათთვის მიბარებულ სიცოცხლეს ევროპული წარმოების ორი ნორჩი, უმანკო, საშუალო კლასის ადამიანი.... O.k. მიდი, ნავიდა... O.k.

ავგუსტი: რა იყო?

იული: O.k. მეთქი, გითხარი. ესე იგი, ახლა კამერა უნდა ჩართო.

ავგუსტი: ჩართულია, რამდენი ხანია.

იული: ჩართულია, რამდენი ხანია. მოკლედ... არ მინდა, იფიქროთ, რომ არ ვიცი, რას ვაკეთებ. პირიქით, ძალიან კარგად ვიცი. აქ მყავს ერთი ადამიანი, რომელსაც შეუძლია ეს დაადასტუროს. ის, ვინც კამერის უკან დგას, ჩემი საუკეთესო მეგობარია, ავგუსტი. მე ის მიყვარს, ძალიან მაგრად. გამოჩნდი.

ავგუსტი საკუთარ სახეზე მიმართავს კამერას და იკრიჭება.

იული: ხო, რუნე, ეს ავგუსტია. შენ ახლა, ცხადია, ფიქრობ -

ტიპიური უილბლოსაეით გამოიყურებაო. მაგრამ, ამას დიდი ძალისხმევა ჭირდება, რომ შეძლო, იყო უილბლო. დაფიქრდი ამაზე. დიდი მიღწევაა, ეს თუ შეძელი. ავგუსტი კი – ყველაზე უილბლოა უილბლოთა შორის. ნუ იცინი, ამიტომაც მიყვარს. არ მინდა, რომ რამე დაემართოს. ამიტომ, ერთად გადავხტებით. ხელებს ჩავკიდებთ ერთმანეთს და არ გავუშვებთ, სანამ სულ ქვევით არ ვიქნებით.

ავგუსტი: მოიცა...

კამერას გამორთავს.

იული: რა?

ავგუსტი: რა ვიცი. არ სჯობს, რომ ერთმანეთზე ცოტა თავი შევიკავოთ?

იული: როგორ?

ავგუსტი: ხო, რა ვიცი, მაგ რუნეს არ ვიცნობ და ვერ გეტყვი, რამდენად მინდა, რომ მას რაღაც დარჩეს ჩემგან. ვითომ, უილბლო რომ ვარ და ასე შემდეგ. არ ვიცი.

იული: კი მაგრამ, ამას ხომ მხოლოდ ჩემსა და მას შორის ვგულისხმობ. მე ხომ არ ვამბობ, რომ ზოგადად უილბლო ხარ. ამას მარტო რუნეს და ჩემს შორის ვამბობ. მე და შენ შეგვიძლია, ცალ-ცალკე კასეტები ჩავწეროთ.

ავგუსტი: კი, მაგრამ ეგ სულ ერთია. პრინციპში, მე ხომ არაფერი მაქვს იმასთან საერთო, შენ რომ თავს იკლავ, შინაარსობრივად რომ შევხედოთ..

იული: მოდი, ჯერ სათქმელს დავამთავრებ.

ავგუსტი: კარგი. მერე კიდევ ერთი ვერსია ჩაწერე ჩემს გარეშე.

იული: თუ ასე გინდა, კარგი. მოკლედ. სად ვიყავი?

ავგუსტი: ერთმანეთს ხელს არ გავუშვებთ, სანამ სულ ქვევით არ ვიქნებით.

იული: ხო. ხო, აი. შენ კიდევ მეუბნები, ჩემს გარეშე ჩაწერე ერთი ვერსიამო. შენს გარეშე ვერსია არ არსებობს. ნაწიდა, გავაგრძელოთ. ესე იგი... O.k...

კამერა ჩაირთო.

იული: ხო. ეს ყოველთვის ჩემი ოცნება იყო, მინდა გითხრათ. ყოველთვის მინდოდა, საყვარელ ადამიანებთან

ერთად მოვმკვდარიყავი. ერთდროულად, რომ სხვისი დაკარგვა არ გამომეცადა. მოკლედ, ყოველთვის მხოლოდ ერთის წარმოდგენა შემეძლო – თქვენთან, ყველასთან ერთად მოვმკვდარიყავი. პიკნიკის დროს. ყველანი ერთად. “მეტეორის ჩამოვარდნამ ოჯახი იმსხვერპლა და სტადიონის სიდიდის ღრმული დატოვა”. არასოდეს შემეძლო წარმომედგინა, რომ რომელიმე ჩვენგანი დანარჩენებზე ადრე მოკვდებოდა. ხო. ახლა გადავწყვიტე, ყველას დაგასწროთ. მაპატიეთ. საქმე შემდეგნაირად არის. მამა, მაშინ რომ მიჭერდი, ტერფებით, ძალიან კარგი გრძნობა იყო. თქვენი დამსახურებით ყოველთვის მქონდა ეს კარგი გრძნობა, როცა მჭირდებოდა. თქვენ ძალიან კარგი მშობლები იყავით, მეტი რომ არ შეიძლება. იმიტომ, რომ თქვენ მე ყოველთვის ტერფებით მიჭერდით, თქვენ, ჩემი მეგობრები და ამხანაგები... შემეძლო, სამყაროს ყველა უფსკრულში გადამეხედა და არაფრის შემშინებოდა, რადგან თქვენ მყავდით. ამისთვის მადლობელი ვარ თქვენი, ყველასი, რადგან მშვენიერი ცხოვრება მქონდა, თქვენი ნყალობით. ყველაფერი ვნახე, მთელი სამყარო შევისრულტე და ყველაფერი მივიღე, რაც კი არსებობს. არაფერი იყო მიუწვდომელი. ყველგან ვიყავი, დანარჩენი ფილმებში ვნახე, ცეცხლოვან მიწაზე ვიყავი, აბორიგენებთან, მზის ამოსვლას ვუყურებდი, მაკდონალდსში ვჭამდი და პრადაში დავდიოდი საყიდლებზე ან პირიქით, ბევრს ვუყვარდი, დიდი მოთხოვნილება იყო ჩემზე, აფროსნობა შევისწავლე, გოლფის თამაში ვიცე, ინფორმატიკაში საუკეთესო ვიყავი, კომპიუტერული თამაშები შევექმენი, ფული გავაკეთე, ყველაფერი გავაკეთე, რაც სიამოვნებას მანიჭებდა, სვირინგი მაქვს, აი, აქ.... ყველანაირი ნარკოტიკი გავსინჯე ამქვეყნად, ისე რომ არ გავნადგურებულეარ და ბიჭებთანაც მქონდა ამბები, ბრედ პიტთან გავატარე ერთი ღამე, მართალია, დიდი არაფერი ყოფილა, მაგრამ საინტერესო იყო, სოციოლოგიური თვალსაზრისით. ეს მაშინ იყო, მარტო რომ გამიშვი ნიუ-იორკში, რუნე. მაპატიე, მაგრამ ერთ

თვითმფრინავში ვისხედით. შენ ჩემი დიდი სიყვარული იყავი, რუნე, და ეხლაც მიყვარხარ, მიუხედავად იმისა, რომ ყველგან და ყოველთვის გამარჯვებულ ტიპად ჩამოყალიბდი. თავს გაუფრთხილდი.. ხო, ყველაფერს თავის დრო აქვს. მოკლედ: თქვენ მთელი სამყარო ლანგარით მომართვით, მე ყველაფერს გემოს ვუსინჯავდი და მაშინვე უკან ვაფრთხებდი. იმიტომ, რომ ერთი მეორეს ვერასოდეს შეცვლის. ჩემი ცხოვრება...

უფრო სწორად, ჩემი წარსული ძირითადად განუხორციელებელი, არშემდგარი მომავლისგან შედგება. ძალიან დიდი ხანი ვერ ვხვდებოდი ერთს... ვერ ვხვდებოდი, რომ მხოლოდ ერთი გზა არსებობს ყველაფრის მისაღებად: არაფრის სურვილი. მხოლოს ასე შეიძლება ყველაფრის ქონა - როცა არაფრის სურვილი არ გაქვს. მე მგონი... ახლა უკვე აღარ მინდა არაფერი. ყველაფერი მივიღე და აღარაფრის მოთხოვნილება აღარ მაქვს. ჯერ არასდროს მდომებია რამე ასე, როგორც ახლა მინდა არაფერი. არ ვიცი, გესმით ეს თუ არა. ყოველ შემთხვევაში, არც ერთ თქვენგანს არ შეუძლია ჩემთვის არაფრის მოცემა, არავის შეუძლია, ჩემს გარდა. ხო, ერთი რამე მინდა კიდევ, ლამაზი სიკვდილი მინდა, მინდოდა თქვენ ყველას დაგმშვიდობებოდით და მაგრად ჩაგხუტებოდით, მენუგეშებინეთ და მეთქვა, რომ ყველაფერი კარგად იქნება და... იმიტომ რომ, მე თქვენ ...რომ თქვენ... რომ მე... იმიტომ რომ... გამორთე ერთი...

კამერა გამოირთვება.

- იული:** კაცმა რომ თქვას, სრული იდიოტი ვარ, ახლა ვხვდები.
- ავგუსტი:** რატომ?
- იული:** მარტო ჩემს თავზე ვლაპარაკობ..
- ავგუსტი:** ხო, მაგრამ, ეს ბოლო შემთხვევაა.
- იული:** და ბოლო სიჩლუნგე. ასე არ გამოვა. ამას ვერ გავაკეთებ. ახალი კასეტა ჩადე.
- ავგუსტი ახალ კასეტას დებს.*

ავგუსტი: ჩემი აზრით, ცუდი არ იყო. ყოველ შემთხვევაში, ახლა უკეთესად მესმის შენი. თავის მოკვლა რომ გინდა და ასე შემდეგ. მესმის. სერიოზულად.

იული: კი მაგრამ, ეს ხომ მაგარი სისულელეები მოვჩმახე. ვითომ ყველაფერი რომ მივიღე უკვე და ეგეთები, რომ მთელი ქვეყანა ფეხებით მიჭერდა, უფსკრულში რომ გადამეხედა. რა იდიოტობაა. აბსოლუტური იდიოტობა. თვალეში ნაცრის შეყრაა და მეტი არაფერი.

ავგუსტი: ხო, მაგრამ, საერთო ჯამში..

იული: თავიდან.

ავგუსტი იღებს იულის.

იული: გამარჯობა, ხალხო. ისეც მე ვარ... ხო. არ ვაპირებ, რამე გისაყვედუროთ. ამას ის აკეთებს, ვისაც ცხოვრება არ ეთმობა. უბრალოდ, მინდა დაგემშვიდობოთ. ხო და გულთან ახლოს ნუ მიიტანთ, რადგან, ადრევე რომ მივმხვდარიყავი, რომ მეც იმდენივე სისუსტე და ნაკლი მაქვს, რამდენიც თქვენ, ადგილზე მოვიკლავდი თავს. კარგით? ასე რომ, კარგა ხანს გამიძლია. ხო. ასე რომ...

--

ავგუსტი: გამოსრთე.

იული: შე დავამთავრე.

ავგუსტი: ხო. არ ვიცოდი, ძალიან მოკლე იყო.

იული: საზიზღრობა იყო. შენი ჯერია.

ავგუსტი კამერას აწვდის იულის.

ავგუსტი: არა, მოიცა, არ ვიცი, მოვაბამ თუ არა თავს ასე უცბად.

იული: შე მზად ვარ.

ავგუსტი: კარგი, ნაჟიდა.

კამერა ჩაირთვება.

ავგუსტი გამარჯობა, ჩემო კარგებო. მე ვარ... მე... მოკლედ... ყოველთვის მინდოდა, რალაცის ნაწილი ვყოფილიყავი, ცხოვრების, რამე ისტორიის, მაგრამ ამავე დროს... ჯანდაბა. მაკატიეთ. ხო. მთელი ჩემი შეგნებული ცხოვრება არაფრის გამოწვევა არ მდომებია, არასოდეს მქონია მოთხოვნილება, რამის მიზეზი

ვეოფილიყავი. შეიძლება არსებობს რამე სიტყვა, რომელიც ახლა გამომადგებოდა, მაგრამ ამ წუთში არც ერთი არ მახსენდება. თუმცა, კი. ლაჩარი. მე ლაჩარი ვარ. ალბათ. ჩემი ერთადერთი სიმამაცე დღემდე იმაში მდგომარეობდა, რომ თავი არ მოვიკალი. მუდმივად იმის შიშში ვიყავი, რომ რამე უბედურება დამატყდებოდა თავს. ამან საკმაოდ მომიშხამა ცხოვრება. ხო.

ამიტომ, დღეს ჩემს ბედისწერას დავასწრებ და დაბლა გადავეშვები. უბედურებას მანამდე გადავეყრები, სანამ თვსათონ დამტყდომია თავს. ხო. მოკლედ.... ნუ განიცდიო, კარგით? შეიძლება ბედნიერებაც კი იყოს ეს უბედურება. უი, ხო, თევზისთვის საჭმელის ჩაყრა არ დაგავინწყდეთ. ხო. კარგად.

კამერა გამოირთვება.

იული: თევი გყავს?

ავგუსტი: ხო. წამოყვანა მინდოდა, მაგრამ მერე ვიფიქრე, თვითმფრინავში მეოქი... და თანაც მარილიანი წყლის თევზია.

იული: მერე აქ მარილიანი წყალია.

ავგუსტი: სერიოზულად?

იული: ფიორდია.

ავგუსტი: ხო. ჯანდაბა ამას, რა ვქნა. იმედია, აჭმევენ ხოლმე. მაჩვენე, როგორი გამოვიდა. უნდა წარმოიდგინო, რომ შენი მშობლების ადგილზე ხარ და ამას უყურებ.

ავგუსტი კამერას იღებს და უკან ახვევს. კიდევ ერთხელ ვხედავთ და ვისმენთ გადაღებულს. ისინი თვალმოუშორებლად უყურებენ კამერის საკონტროლო მონიტორს.

იული: ადგილზე მოვიკლაუდი თავს. კარგით? ასე რომ, კარგა ხანს გამიძლია. ხო. ასე რომ... აბა, კარგად.

ავგუსტი: გამარჯობა, ჩემო კარგებო. მე ვარ... მე... მოკლედ... ყოველთვის მინდოდა, რალაცის ნაწილი ვეოფილიყავი, ცხოვრების, რამე ისტორიის, მაგრამ...

ავგუსტი კამერას გამოერთავს.

ავგუსტი: რალაც, არა რა. რალაც, ყალბად უღერს. არა, ამას ვერ

გავაკეთებ. მთელი ცხოვრება ასეთი ტყუილისთვის ხომ არ მიცხოვრია. უბრალოდ არ შეიძლება აქ ასეთი რალაცის დატოვება, ასეთი ყალბის.

იული: ეს კიდევ ერთხელ უნდა ვნახოთ. დაჰიპნოზებულივით ვდგავარ.

ავგუსტი: მე კიდევ რეებს ვლაპარაკობ. რალაც... არ ვიცი.

იული: ხო, ეგეც მართალია. მაგრამ, მე რას ვგავარ, ყველაფერთან ერთად.

ავგუსტი: ეგ ნორმალურია.

იული: რანაირად?

ავგუსტი: ახალ გაღვიძებულზე.

იული: ზედმეტად დებრესიულია. რომელიღაც სექტის წევრს ვგავარ. არა, ეგ არ მინდა. არ მინდა იფიქრონ, რომ სრულ ჭკუაზე არ ვიყავი, ან რამე ასეთი. მითხარი, ის ხომ სისულელე იყო, ლაჩარზე რაც თქვი.

ავგუსტი: ხო, რა ვიცი...

იული: რატომ ამბობ ასეთ რალაცეებს?

ავგუსტი: რომ ვანუგეშო. მე ფიქრობდი, რომ როცა ლაჩარი თავს იკლავს, რალაც მანუგეშებელი არის ამაში.

იული: კი მაგრამ, არ გინდა, სიმართლე უთხრა? ამ სიყალბის ნაცვლად? ახლა ხომ მშვენიერი მომენტია საამისოდ. გარდა ამისა, სულაც არ მინდა, ლაჩართან ერთად გადავხტე.

ავგუსტი: ხო. ხო. უაზრობა იყო.

კამერა ჩაირთო.

იული: (მოჩვენებითი დაუდევრობით) ხალხო. მე მომბეზრდა. თქვენ ამას ვერ გაიგებთ. ამიტომ, ბევრს აღარ ვილაყებ. აბა, კარგად.

ავგუსტი: იყო ამაში რალაც. ასე, მოკლედ რომ თქვი.

იული: თავიდან.

კამერა ჩაირთო.

იული: გამარჯობა, დედა. მამა, შენ ცოტა ხანში

დაგიბრუნდები...

იული: არა. ეს დახანჯისი არ არის. მოიცა, მოიცა. არ გამოერთო. დედიკო, მამიკო, მე აქ ვარ, ავგუსტთან ერთად. ავგუსტი ჩემი ახალი მეგობარია. ჩვენ ერთმანეთი გვიყვარს.

იული: ფუი, ამისი... ჯანდაბა, მართლა. არ გამომდის. მოდი, შენ სცადე.

იული კამერას გამოართმევს.

ავგუსტი: ხო, მოიცა. ესე იგი.. O.k. ხალხო. მაპატიეთ, ასე რომ მოგეძეცით. მაგრამ, ამ დროს თქვენზე მაინცდამაინც არ მიფიქრია. ჩემთვის აბსოლუტურად სულ ერთი იყავით ამ მომენტში, რომელიც ახლა უნდა დადგეს. ეს არის სიმართლე...

ავგუსტი: რა ვიცი, სულ ერთი იქნებიან თუ არა ჩემთვის იმ მომენტში? მოიცა, კიდევ ერთხელ... O.k.?

ავგუსტი: ხალხო, თქვენ ნარმოდგეხაც კი არ გაქვთ, როგორია ჩემს ადგილას ყოფნა. საშინელებაა, მართლა გეუბნებით. ნორმალური გამოხამშვიდობებული სიტყვისთვისაც კი ვერ მომიბაძს თავი. შეიძლება, გააფრინო, ამიტომ წავალ ახლა.. აბა კარგად.

კამერა გამოირთო.

იული: ოღონდ სერიოზულად არ აპირებ ამის დატოვებას, ხო?

ავგუსტი: ყოველ შემთხვევაში, სიმართლე მაინც არის. არ ვიცი. მოიცა, აი, ახლა ვიცი, რაც უნდა ვთქვა.

იული: O.k.

ავგუსტი: ძვირფასო დედა, მამა, ძმარ და მთელი დანარჩენო ქვეყნიერება. საერთო ჯამში... ცივი გონებით რომ განესაჯოთ, შეუძლებელია განსჯის უნარი არ დაკარგო. კარგად იყავით...

კამერა გამოირთო.

იული: არ ვიცი... იქნებ, ჯობდეს, კამერა უბრალოდ აქ დავდოთ, კამერის წინ დაუდგეთ, რაღაცა ვთქვათ უცბად და

ნაჲიდეთ.

ავგუსტი: ხო,

იული კამერას დადებს და ჩართავს. ორივენი კამერის წინ დადგებიან და ხელებს ჩაჰკიდებენ ერთმანეთს.

იული: მე თქვენ მიყვარხართ.

ავგუსტი: მეც.

ისინი ხელჩაკიდებულები მიდიან უფსკრულისკენ. თითქმის უფსკრულის კიდემდე მისულები:

იული: ეს პათეტიკაა.

ავგუსტი: რალაცნაირად, ხო.

იული: თან, მთელი აჯამდე ჩანერილი რალაცეებიც ზედ არის დარჩენილი.

ავგუსტი: ხო.

ავგუსტი ისევ გამორთავს კამერას.

ავგუსტი: იქნებ ცოტა მუსიკა დაგვედო?

იული: მუსიკა?

ავგუსტი: რა ვიცი, გასაფორმებლად. უონივით.

იული: მოიცა, რალაც მაქვს წამოღებული. ეს ყოველთვის მანუგეშებდა, როცა ცუდ ხასიათზე ვიყავი.

იულის მაგნიტოფონი გამოაქვს კარვიდან.

იული: საქმე იმაშია, რომ სულაც არ მიმიღია ყველაფერი ცხოვრებაში. ამაშია საქმე. არ ვიცი. ჩემი არცერთი სიტყვა აღარ მჯერა. ნუხანდელი ჩრდილოეთის ნათება... ჩრდილოეთის ნათება აქამდე ნანახი არ მქონდა. ეს ოხერი. გუშინ რომ გადავმხტარიყავით, მთლიანად გამოუტოვებდით იმ იდუილურ ნათებას. არაფერიც არ მაქვს ნანახი. აი. მოიცა. აი ეს. მეექვსე. მზად ხარ?

ავგუსტი: კი.

იული: O.k., ჩართე.

კამერა ირთვება. იული დისკს რთავს (BILL FRISSELL-ის "egg radio"). რალაცის თქმა უნდა, დიდხანს იყურება კამერაში, ბოლოს მხოლოდ ტირის. სიმღერა გრძელდება. იული მაგნიტოფონს გამორთავს.

იული: მაპატიე.

ავგუსტი: გინდა, კიდევ ერთხელ?

იული: არა. მე მგონი, უბრალოდ არ შემიძლია. ხომ არ შეიძლება, ასეთი ძნელი იყოს დამშვიდობება.

ავგუსტი: მოდი, კიდევ ერთხელ ვცდი.
ავგუსტი იულის აძლევს კამერას.

ავგუსტი: O.k.?

იული თავს უჭნევს.

ავგუსტი: *(დაფიქრებული)* თუკი სიკვდილი საშინელებაა და ალბათ ასეც არის, რატომ ხდება, რომ ამ ქვეყნიდან წასული ჩვენი ყველა მეგობარი გარკვეული დროის შემდეგ ბედნიერად მიგვაჩნია?

ავგუსტი: ცხოვრება ჩემთვის პრობლემაა, რომლის გადაჭრა ცოველდღე ხელახლა მინევს. ჩემს ყველაზე ფარულ ინსტინქტებს რომ მივყოლოდი, დილიდან დაღამებამდე შველის სათხოვნელად უნდა მეცვირა.

ავგუსტი: მთელი ჩემი წინააღმდეგობები იქიდან მოდის, რომ შეუძლებელია იმაზე მეტად გიყვარდეს ცხოვრება, ვიდრე მე მიყვარს, ამავე დროს თითქმის მუდმივად გარიყულად და მიტოვებულად გრძნობდე თავს.

ავგუსტი: წლების მანძილზე ჩემი თავის მიღმა ვცხოვრობდი და უბედური ვიყავი. მაგრამ დღეს.. დღეს ბედნიერი ვარ. ალბათ ჭეშმარიტი ბედნიერება იმის გაცნობიერებაა, რომ შენი თავი აღარ გჭირდება.

კამერა გამოირთო. იული აღფრთოვანებულია.

იული: ამინ. გენიალური იყო!

ავგუსტი: ჯანდაბა...

იული: შენ პოეტი ხარ. საიდან მოგაქვს ასეთი რაღაცევები?
ავგუსტი წიგნს გამოიტანს კარვიდან.

იული: ისე გულწრფელად ჟღერდა. გული ამიჩუყდა.

- ავგუსტი:** არა. სხვისგან იყო მოპარული.
- იული:** სულ ერთი არ არის?
- ავგუსტი:** არ ვიცი.
- იული:** ეს შეგვიძლია ესე დავტოვოთ.
- ავგუსტი:** შენი აზრით, სულ ეს იყო?
- იული:** ხო. არა?
- ავგუსტი:** არა. ეს მოპარული იყო, არ ითვლება. მე რამე ჩემი მინდა ვთქვა.
- იული:** კარგი. ოღონდ ისევე ესე ჩაფიქრებულად უნდა დაიჭირო თავი, მაგარი გამოდი.
- ავგუსტი:** თავი უნდა დავიჭირო რამენაირად?
- იული:** კი. მაგარი დამაჯერებელი ჩანდა, დამიჯერე.
- ავგუსტი:** შენ გინდა მითხრა, რომ რაღაც უნდა ვითამაშო?
- იული:** ასე გამოდის.
- ავგუსტი:** რომ დამაჯერებელი გამოჩნდეს?
- იული:** ხო, აქედან ასე ჩანს.
- ავგუსტი:** ნაღდად?
- იული:** კი მეთქი, ხომ გითხარი.
- ავგუსტი:** ყალბი უნდა ვიყო?
- იული:** თუ რაც ახლა აქვი სიყალბე იყო, მაშინ კი.
- ავგუსტი:** სიყალბე იყო. მთლიანად ვითამაშე.
- იული:** ნამდვილს ჰგავდა.
- ავგუსტი:** კი მაგრამ, ეს თუ... ეს თამაში იყო!
- იული:** მერე რა? როგორც ჩანს, აუცილებელი არ არის, თამაში ყოველთვის ყალბი იყოს. სიყალბე საკმაოდ ნამდვილიც შეიძლება იყოს ხანდახან.
- ავგუსტი:** სიყალბე შეიძლება ნამდვილი იყოს?
- იული:** ხო. ყალბი მხოლოდ ის არის, რაც არაფერია. აი, რა არის სიყალბე.
- ავგუსტი:** ამას შენ ამბობ?
- იული:** მე ვამბობ.
- ავგუსტი:** ყალბი მხოლოდ ის არის, რაც არაფერია.

- იული:** ხო.
- ავგუსტი:** კი მაგრამ, არაფერი ხომ საერთოდ არაფერია.
- იული:** კი ასეა.
- ავგუსტი:** ესე იგი, არაფერია ყალბი.
- იული:** დიახ.
- ავგუსტი:** ესე იგი, ეს ყველაფერი ახლა სერიოზულად უნდა მივიღოთ?
- იული:** ასე გამოდის. *(იციინის)*
- ავგუსტი:** შენ ხუმრობ.
- იული:** არა. ახლა არა, სწორედ ამ ნუთას არა. *(იციინის)*
- ავგუსტი:** ეს ყველაფერი ახლა სერიოზულად უნდა მივიღოთ?
- იული:** შენ კანკალებ.
- ავგუსტი:** ხო. შეშინია.
- იული:** რისი?
- ავგუსტი:** მომავლის.
- იული:** რომელი მომავლის?
- ავგუსტი:** ჩემი მომავლის. არ ვიცი. ჩემს მომავალს ადრე არასოდეს შევეუშინებოვარ, რადგან ვიცოდი, ყოველთვის შემეძლო თავი მომეკლა. გესმის? მაგრამ ახლა...
- იული:** მაგრამ ახლა?
- ავგუსტი:** ახლა უცებ აღარ ვარ დარწმუნებული, რომ კიდევ შემეძლია თავის მოკვლა, გესმის?
-
- იული:** მიდი.
- ავგუსტი:** O.k.
- კამერა ჩაირთო.*
- ავგუსტი:** გაგიმარჯოთ, ხალხო. მე აქ ვარ დღეს, ნორვეგიაში. აქვენი გითხარით, რომ მაცთან მიგდიოდი შაბათ-კვირას დასარჩენად, მაგრამ მოგატყუეთ. არ უნდა გამოგეშეით. მოკლედ, მაგრა გაგაცურეთ. იულიმ გადამიხადა ფრენის ფული. ხო და ღირდა კიდევ ამის გაკეთება. ესე იგი, ჩვენ ახლა აქედან გადავხტებით... ანუ, ამისთვის ვართ აქ მოსულები. რომ წავიდეთ,

მაგრამ ისედაც ღირდა ეს ყველაფერი, რადგან ნამდვილად კარგი იყო აქ გატარებული მცირე დრო. აქ, ალბათ პირველად ცხოვრებაში მართლა ვიგრძენი, რომ ცოცხალი ვიყავი. გუშინ ჩრდილოეთის ნათება ვნახეთ და გადავიღეთ. ასე რომ, თქვენც შეგიძლიათ ნახოთ. ულამაზესი და უზარმაზარი სინათლე იყო. თითქმის მთელი ცა მოიცვა და მე თქვენ გამახსენდით, ვიფიქრე, ასეთი უზარმაზარია და თქვენ რატომ ვერ უნდა ხედავდეთ მეთქი მანდ ამ სინათლეს. საქმე იმაშია, რომ ვიდევოზე ბევრად უფრო პატარა და მუქი ჩანს, თითქოს ბურუსი ეფარებაო. ეს მართლა უნდა ნახოს კაცმა. ნამდვილად გირჩევდით ამას. არც იულის ჰქონდა ნანახი. გაშტერებულები ვიდევით. ხო. ეს ერთხელ უნდა ნახოთ. მაგრამ, ძალიან იმჯიათიაო, იული ამბობს. ხო. ხო და... იული მეგობარია. იული. მე... ის... მოკლედ, მე... საერთოდ... ხო. მოკლედ, წესით მინდოდა... თქვენთვის მინდოდა მეთქვა, რატომ ვაკეთებ ამას, რასაც ახლა გავაკეთებ, მაგრამ... მართალი გითხრათ, აღარ მახსოვს ამ წუთას. წარმოდგენა არ მაქვს. მაპატიეთ.

კამერა გამორთო.

ავგუსტი: შენ გახსოვს?

იული: არა.

ავგუსტი: ხოდა, მაშინ..

იული: ხო.

ავგუსტი: მოიცადე.

ავგუსტი ყველა კასეტას ერთად აწყობს ჩანთაში და უფსკრულისკენ მიდის. იული მის გვერდით დგას. ერთმანეთს შეხედავენ. ავგუსტი ჩანთას გადაისვრის. ისინი თვალს გააყოლებენ.

იული: ჩამოვკიდა.

ავგუსტი: შეიძლება ახლახანს ისეთი ბედნიერება დაგვატყდა თავს, რომლისგანაც დიდხანს ველარ მოვითქვამთ სულს.

იული: აქედან წასვლა მინდა.
ავგუსტი მეც.

ორივენი გადიან.

დასასრული

თარგმანი: მარიამ კერესელიძე